

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1998 ΕΤΟΣ 48ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 893 - ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106.82) ΟΛΟΣ ΚΑΝΙΓΙΤΟΣ 32 (Γ' ὄρος)

Επίκαιρα θέματα

Ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Γ.Ο.Χ.Αθηνῶν κ.κ.ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΟΛΥΣ Ο ΛΟΓΟΣ περί τοῦ προσώπου τῆς Κυρίας Θεοτόκου διά μέσου τῶν αἰώνων. Σοφοί καί λόγιοι, κορυφαί οὐρανομήκεις θεολογίας καί ἀρετῆς, ἱεράρχαι καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλον τόν περίγειον χῶρον, ἐνεβάθυναν μετά σπουδῆς εἰς τό μυστήριον τῆς μοναδικῆς εἰς τόν κόσμον φυσιογνωμίας πού ἀπησχόλησε τήν σκέψιν ὄχι μόνον τοῦ ἐπιγείου ἀλλά καί τοῦ οὐράνιου κόσμου, χωρίς τήν δυνατότητα νά συλλάβουν καί ἐρμηνεύσουν πλήρως τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καί τήν μεγαλειότητα τῆς ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ἐκλελεγμένης Παναγίας κατά σάρκα Μητρός Του, τῆς εὐλογημένης ἐν γυναιξίν Μαρίας.

ΠΟΛΥΣ Ο ΛΟΓΟΣ ἐξάρχων ρητόρων, χωρίς ὅμως πληρότητα. Τοσοῦτον ὥστε καί ὁ Στρατηγός τῶν Ἀγγέλων Γαβριήλ ἐκθαμβος περί τοῦ κομιζομένου μηνύματος εἰς τόν Εὐαγγελισμόν Αὐτῆς ἠπόρει διά τό γεγονός καί ἐξίστατο, ὡς ἱστορεῖ ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας «...καί ἐλθὼν εἰς Ναζαρέτ ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ τό θαῦμα ἐκπληττόμενος, ὅτι πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις ἀκατάληπτος ὢν ἐκ Παρθένου τίκτεται»..

ΠΟΛΥΣ Ο ΛΟΓΟΣ διαχρονικῶς καί ἀτέρμων ἡ ἐνασχόλησις περί τό πρόσωπον τῆς Παναγίας, οὔσης θησαύρισμα θείων ἐννοιῶν καί ὑψηλῶν

διδαγμάτων, ὡς μυστήριον καί ἀπαρχή τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Τιμιωτέρα προβαλλόμενη τῶν Χερουβεὶμ καί τῶν Σεραφεὶμ ἀσυγκρίτως ἐνδοξωτέρα, ἐγένετο ἡ αἰτία τῆς ἀγιοποιήσεως τῶν γηγενῶν ἀνθρώπων, ὑπερέχουσα εἰς ἀγιότητα ὅλων τῶν ἐν οὐρανοῖς Ἀγγέλων. Ἐντεῦθεν προέκυψε καί τό ὄνομα **ΠΑΝΑΓΙΑ** τό πάντιμον καί γλυκύ καί πάντερπνον εἰς προφοράν, μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων δι' ὧν ἡ Ἐκκλησία τήν κατεστόλισε πλέξασα τόν μυριώνυμον καί μυρίπνοον στέφανον τῆς δόξης.

Μεταξύ δέ τούτων, ἐξόχως τήν ἀπεκάλεσε καί **ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ** ἀναφερόμενη μετά δέους «...πρός ζωὴν μετατίθεται ἡ ὄντως μήτηρ τῆς ζωῆς», καί ἀλλαχοῦ «Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας».

ΠΟΛΑΠΛΗΝ ὁθεν ἔχει τήν ἐπικαιρότητα ἡ ὀνομασία αὕτη. Τήν ἀναφέρει ὡς μητέρα τοῦ Ζωοδότου.

Ὡς τήν αἰώνιαν ζωὴν προξενήσανσαν τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἐπανόρθωσιν τοῦ ὀλεθρίου θανάτου ἐκ τῆς ἁμαρτίας πού ἐπέφερε ἡ προμήτωρ Εὐα. Ὡς ζωὴν καί ὑπόστασιν χορηγήσανσαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί πλείστας ἐτέρας εὐεργεσίας, ἐξ ὧν καί πολλὰ αἱ δωρεαί καί χάριτες αἱ ἐκπηγάζουσαι ἐξ Αὐτῆς.

Διό καί ἐμφαντικῶς ἡ ὑμνολογία ἐν πολλῶν

θαυμασμῷ ψάλλει: «Ἐξέστη τά σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ Σου» ἐπισημαίνουσα τὴν ἔκστασιν οὐρανοῦ καὶ γῆς διὰ τὸ ἄπειρον μεγαλεῖον Αὐτῆς.

Εὗρεν ἡ ἀνθρωπότης ὅ,τι ἐστареῖτο καὶ μετὰ πόθου ἀνεζήτει διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Εὗρε τὴν προσδοκίαν τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἀνακουφίσεως ἐκ τοῦ βάρους τῶν θλίψεων καὶ τῶν μόχθων τῆς τεταλαιπωρημένης ζωῆς. Εὗρε τὴν Μητέρα τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐσπλαχνίας φιλοστοργῶς ἐγκύπτουσας εἰς τὰ δεινὰ τοῦ βίου καὶ ἀντιλαμβανομένην ἐνὸς ἐκάστου τῶν μετὰ εὐλαβείας καὶ θερμῆς πίστεως ἐπικαλουμένων τὸ θεῖον Αὐτῆς ἔλεος. Κυρίως ὁμως εὗρε τὴν μέσῳ Αὐτῆς σωτηρίαν καὶ οἰκείωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς μετανοίας.

Ὁ ἀμετανοήτως ὁμως ἐπικαλούμενος Αὐτὴν διὰ τὰς ἀνάγκας του, δὲν ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθουμένου ὡς καταφρονῶν τοῦ μεγάλου εὐεργετήματος τῆς ἐγγυητρίας τῶν ἀμαρτωλῶν, ἐπιμένων ἐν τῇ Ἀμαρτίᾳ.

ΑΛΛΑ Η ΤΟΙΑΥΤΗ καὶ τοσαύτη εἰς ἀγιότητα καὶ εὐεργεσίαν, ἔδει καὶ αὕτη νά πληρώσῃ ὡς ἄνθρωπος τὸ κοινόν χρέος. Ζωὴ καὶ θάνατος. Νόμος ἀπαράβατος διὰ πάντα ἄνθρωπον, μὴ ἐξαιρουμένης μηδ' αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἀκολουθῶς καὶ τῆς Παναγίας Μητρὸς Του.

Τὴν θείαν Αὐτῆς Κοίμησιν μετὰ δέους καὶ εὐλαβείας ὑποκλινομένη σύμπασα ἡ Χριστιανικὴ ἀνθρωπότης ὡς Μητρὸς τῆς Ζωῆς, ἡ δὲ γῆ προπέμπει τὸ θεῖον αὐτῆς βλάστημα καὶ ἀκατανόητον θαῦμα καὶ γῆς εἰς τὸν Παράδεισον μετὰ πολλῆς λαμπρότητος.

Ζωὴ καὶ θάνατος καὶ ζωὴ αἰώνια ἐν σώματι μετὰ θάνατον ἀκολουθεῖ θαυμαστῶς εἰς τὴν Κοίμησιν Αὐτῆς, ὡς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας «...μιμούμενη τὸν Ποιητὴν Σου καὶ Υἱόν ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς φύσεως νόμοις, διὸ θνήσκουσα σὺν τῷ Υἱῷ Ἐγείρει διαιωρίζουσα».

ΠΡΕΠΟΝ καὶ ἄξιον ἦτο, ἡ παναγία σάρξ τῆς Παρθένου ἡ ὁποία περιέβαλλε μὲ σάρκα τὸν

Υἱόν τοῦ Θεοῦ, νά μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὸν νόμον τῆς φθορᾶς ἀλλ' ὡς θεοδόχος καὶ Θεοτόκος νά μεταστῇ Σύσσωμος εἰς τοὺς οὐρανοὺς καθὼς ὁ Υἱὸς τῆς. Ὅποια τιμὴ.

Γεννᾶται ὁμως εὐλόγως τὸ ἐρώτημα. Ὅποῖον καὶ ὅποσον τὸ ἰδικόν μας χρέος ἐναντι τῆς μεγάλης Ταύτης εὐεργέτιτος τοῦ ἀνθρώπινου γένους;

Ἄπειρος ἡ τιμὴ! Διὸ καὶ ἐν πολλῇ εὐλαβείᾳ, γονυπετεῖς πρό τοῦ σεπτοῦ Αὐτῆς Τάφου κατασπαζόμεθα νοερῶς τὸ ἅγιον Σκῆνωμα καταφιλοῦντες καὶ λέγοντες: Δέσποινα! Συγγενοῦς Σου προνοίας μὴ ἐπιλάθῃ, ἀλλὰ πέμψον Σαῖς πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις φιλανθρώπως εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκκριζοῦσα τὰς τριβόλους καὶ ἀνάνθας ποῦ ἐφύτρωσαν εἰς τὸν ἡγιασμένον χώρον καταχρώμεναι τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ. Φώτισον δὲ καὶ ὁδήγησον εἰς ἀληθῆ θεογνωσίαν τὸ τεταλαιπωρημένον πλήρωμα αὐτῆς καὶ ἰδιαίτερος τὸ καταπεσόν ἔθνος μας ὁδηγοῦσα εἰς ὁδὸν θεαρέστου πολιτείας πρὸς δόξαν Θεοῦ. Προσέτι, εἰρήνευσον τὰ ἔθνη καὶ φώτισον τοὺς ἰθύνοντας τὰς τύχας τοῦ κόσμου εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, διότι «πολύ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Η ΜΑΣ ΔΕ, σκέπασον ὑπὸ τὴν κραταίαν Σκέπην Σου ἀπὸ πάσης προσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ πάσης θλίψεως καὶ δώρησαι Σαῖς πρεσβείαις τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Παράσχου ταῦτα ὡς δῶρα πολῦτιμα πρὸς τὸ γένος Σου ἐπὶ τῇ θείᾳ Σου μεταστάσει εἰς οὐρανοὺς πλησίον τοῦ Παμβασιλέως, ὡς πολλὴν ἔχουσα τὴν παρηγορίαν! Μνήσθητι Δέ τῶν ἐπικαλουμένων Σε ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κάταπεμψον πλουσίως τὴν ἀγάπην Σου καὶ τοὺς οἰκτιρμούς Σου ὡς Μήτηρ φιλότεκνος καὶ εὐσυμπάθης καὶ πλήρωσον τὰ αἰτήματα ἡμῶν. Δέσποινα τοῦ κόσμου.

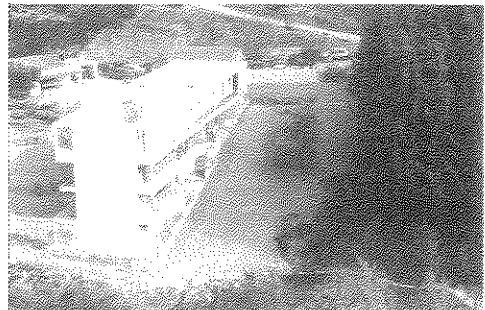
+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΑΠΟ ΘΑΥΜΑ ΔΙΕΣΩΘΗ ΑΠΟ ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Πεντελεήμονος Λυκοχωροῦ Πάτρας διεσώθη ὄντως ἀπὸ θαῦμα ἀπὸ τὴν μεγάλη πυρκαγιά ποῦ κατέστρεψε μεγάλες ἐκτάσεις τῆς περιοχῆς, ποῦ ξέσπασε στίς 17 Ιουλίου.

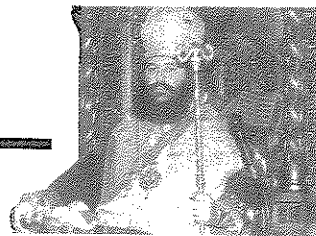
Οἱ φλόγες περικύκλωσαν τὸ μοναστήρι κι' ἔκαιγαν τὴν νύκτα τὴν πέριξ τῆς Μονῆς περιοχή, ἄφησαν ὁμως ἄθικτο τὸ κτίσμα τῆς Μονῆς μὲ τὸν αὐλόγυρό του. Οἱ μοναχοί, μὲ τὸν γέροντα π. Ἰωακείμ, ἀναγκάστηκαν προηγουμένως νά ἐγκαταλείψουν τὸ Μοναστήρι, ὄντες βέβαιοι ὅτι τοῦτο θα ἐγίνετο ἐντὸς ὀλίγου παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ὅταν ξημέρωσε καὶ μετέβησαν οἱ μοναχοί στὸ Μοναστήρι ἐκπληκτοὶ διεπίστωσαν τὸ θαῦμα τῆς διασωσεώς του.

Στὴ φωτογραφία ἡ Μονὴ καὶ τὸ δυτικὸ μέρος τοῦ αὐλόγυρου τῆς μὲ τὰ καμμένα δένδρα.

Ἀπαντᾶμε στίς ἀπορίες σας.

Τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. ΠΑΥΛΟΥ

ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟ ναὸ τῆς ἐπισκοπῆς μας, στὴν Ἁγία Μαρκέλλα τῆς Ἀστόριας Νέας Ὑόρκης, κάθε Δευτέρα βράδυ στὸ Θεολογικὸ Κύκλο, οἱ πιστοὶ ὑποβάλλουν τίς ἀπορίες τους καὶ ζητοῦν ἀπάντησι. Πολλές φορές, οἱ τόσες ἐρωτήσεις αὐτές κατὰ διαστήματα, ἀπὸ ἄλλα ἄτομα, ἐπαναλαμβάνονται.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ, μερικὲς ἐρωτήσεις νὰ ἀποφασίσουμε νὰ τίς ἀναπτύξουμε ἀπὸ τίς στήλες τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὁ διευθυντὴς τῆς ὁποίας ἱερομόναχος Γρηγόριος Μακρόπουλος μᾶς ζήτησε συνεργασία. Γι' αὐτό, λοιπόν, ἄλλοτε μὲ ἐρωτήσεις ποὺ ὑποβάλλονται στὸ Θεολογικὸ Κύκλο, ἄλλοτε μὲ ἄλλες ποὺ ὑποβάλλουν ἀναγνώστες, ἡ στήλη θὰ ἀπαντᾷ, στίς ἐρωτήσεις σας.

Ὅσοι, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστες θέλουν ν' ἀπαντηθοῦν οἱ ἐρωτήσεις ποὺ τυχόν ἔχουν, μποροῦν νὰ μᾶς γράψουν, ἀπευθύνοντες τὴν ἐπιστολὴ τους στὸν διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ:

Ἱερομόναχον Γρηγόριον Μακρόπουλον
(Διά Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παύλου)
Ἱερά Μονὴ Ἀγ. Σκέπης
Ἁγίου Στέφανον
145 65 ΑΘΗΝΑΣ

Καί, ἐάν οἱ πτωχικὲς θεολογικὲς δυνάμεις μας τὸ ἐπιτρέπουν, θὰ ποῦμε τὴν γνώμη μας. Τώρα, ἂν σέ κάποια ἀπάντησή μας, ἄλλοι ἀδελφοί, ἔχουν νὰ συμπληρώσουν κάτι, θὰ χαροῦμε νὰ μᾶς διορθώσουν. Κανεὶς δὲν τὰ ξέρει ὅλα.

† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ

1. Τά μνημόσυνα

ΕΡΩΤΗΣΗ

Συχνά οἱ διάφοροι αἵρετικοὶ μᾶς κατηγοροῦν ὅτι τὰ μνημόσυνα ἀποτελοῦν ἐφεύρεση τῶν κληρικῶν, γιατί οὔτε ἐντολή τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι, οὔτε ἀλλάζουν τὴν κατάστασι τῶν νεκρῶν. Τί ἀπάντησι μπορούμε νὰ τοὺς δώσουμε;

Ἐπίσης, καί κάτι ποὺ δὲν γνωρίζω ἐγώ. Τί νόημα ἔχει ἡ τέλεσι τῶν μνημοσύνων σέ τακτὰ χρονικά διαστήματα, ὅπως στίς ἐννῆά ἢ σαράντα μέρες ἢ τὸ χρόνο κλπ.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τὸ ἐρώτημα ἔχει τρία σκέλη:

- A) Τί λέει ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ Ἀγία Γραφή
B) Ἀν ὠφελοῦν τοὺς κεκοιμημένους
καί Γ) Γιατί τελοῦνται σέ ὠρισμένο χρόνο, ἐννῆά ἢ σαράντα μέρες κλπ.

Θά προσπαθίσουμε σὺν Θεῷ ν' ἀπαντήσουμε καί στὰ τρία αὐτὰ σκέλη τῆς ἐρωτήσεως.

A). Τί λέει γιὰ τὰ μνημόσυνα ἡ Ἀγία Γραφή:

1. Πηγὴ τῆς Πίστεώς μας δὲν εἶναι μόνο ἡ Ἀγία Γραφή. Εἶναι καί ἡ Ἱερά Παράδοσι. Δέν θὰ κάναμε λάθος, ἂν λέγαμε πὺς πηγὴ τῆς πίστεώς μας εἶναι ἡ Ἱ-

ερά Παράδοσι, δηλ. πᾶν ὃ, τι μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Θεὸς διὰ στόματος τῶν ἁγίων, ποὺ ἀπέκτησαν τὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως καί ἦσαν, οἱ Προφῆτες, οἱ Πατριάρχες καί οἱ Δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Καί περὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δέν γεννᾶται ζήτημα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πολλές φορές μιλάει κι' ἀναφέρεται σ' αὐτήν. Ἡ Ἐκκλησία μας ὠρίσε τα συγγράμματα τῶν Ἀποστόλων καί λοιπῶν ἁγίων τοῦ πρώτου αἰῶνος, ν' ἀποτελοῦν ξεχωριστὸ βιβλίον, τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἡ ὁποία ὁμοῦς ὅπως εἶναι φυσικὸ δέν περιλαμβάνει ὁλόκληρη τὴν θεία Ἀποκάλυψι. Τοῦτο ἄλλωστε τὸ πιστοποιεῖ ἡ ἴδια ἡ Ἀγία Γραφή, στὸ κατὰ Ἰωάννη Εὐαγγέλιον, ὅταν λέγει «ἔστι δέ καί ἄλλα πολλά ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτινα ἐάν γράφηται καθ' ἐν, οὐδὲ αὐτόν τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία» (Ἰω. κά 25). Καί μέ τὰ λόγια αὐτὰ τελειώνει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου.

Τὸ διαχωρισμὸ αὐτὸ τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπὸ τὰ λοιπὰ συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων, τὸν ἔκανε ἡ Ἐκκλησία χάριν μεγαλυτέρας πιστότητος τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως μας, μολονότι καί τὰ ἔργα τῶν Πατέρων κατ' οὐσίαν τὰ θεωρεῖ ἐξίσου θεόπνευστα καί ἰσόκυρα μέ τὴν Ἀγία Γραφή.

Ἄλλωστε, τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς ἡ Ἐκκλησία

υπήρχε και τοι ακόμη δέν είχαν συγγραφῇ τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού ἔγιναν ἀπό διάφορες αἰτίες π.χ. τὰ τρία πρῶτα Εὐαγγέλια τοῦ Ματθαίου, Μάρκου καί Λουκᾶ ἐγράφησαν γιά λόγους κατηχητικούς, γιά χρήση ἀπό τοὺς κατηχουμένους. Μόνο, τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου ἐγγράφη γιά χρήση τῶν βαπτισμένων καί Πνεῦμα Ἅγιον ἔχοντες.

Ἐφ'ὅσον, λοιπόν, τό Εὐαγγέλιον πέραν ὁρισμένων ἱστορικῶν στοιχείων, περιέχει (καί αὐτό εἶναι πού ἔχει σημασία) τήν ἐμπειρία τῆς θεώσεως τῶν θεουμένων συγγραφέων του, ὅπως τοῦ Ἁγίου Παύλου πού ἀνῆλθε ἕως τρίτου οὐρανοῦ καί «ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα» (Β' Κορ. ιβ' 4), ἡ δέ ἐμπειρία τῆς θεώσεως, πού εἶναι ἀποκάλυψη, εἶναι κοινή σ' ὅλους τοὺς θεουμένους ἢ ἁγίους, τὰ συγγράμματα των, πού ἀποτελοῦν τήν Ἱεράν Παράδοση, εἶναι ἐξ' ὅσου θεόπνευστα καί ἰσόκυρα μέ τήν Ἁγία Γραφή.

Ἐπομένως, τό κριτήριον ἐάν κάτι εἶναι ὀρθόν ἢ ὄχι, ἐξ ἐπόψεως πίστεως, εἶναι ἂν τοῦτο ἀναφέρεται στήν Ἱεράν Παράδοση (μέρος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή) καί ὄχι μόνον, ἂν ἀναφέρεται στήν Παλαιά ἢ Καινή Διαθήκη. Κι ' αὐτό εἶναι κάτι πού μᾶς χωρίζει ἀπό τοὺς προτεστάντες.

2.' Ἀλλά ἐπειδὴ τ' ἄνωτέρω εἶναι «ψιλά γράμματα» γιά τοὺς προτεστάντες καί γενικά τοὺς μὴ Ὀρθοδόξους, θά δείξουμε ὅτι καί ἀπό πλευρᾶς Ἁγίας Γραφῆς συνιστῶνται τὰ μνημόσυνα.

Τί εἶναι τὰ μνημόσυνα; Εἶναι δεήσεις τῶν πιστῶν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Νά συγχωρήσῃ δηλ. ὁ Θεός τίς ἁμαρτίες των καί τοὺς ἐλεήσῃ.

Τέτοιες δεήσεις τῶν ζώντων ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων μποροῦμε ν' ἀνιχνεύσουμε τουλάχιστον σέ τρεῖς περιπτώσεις στήν Ἁγία Γραφή.

α) Στὴν Παλαιά Διαθήκη ἀναφέρεται ὅτι: «καί ἐχωρίσθησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἀπὸ παντός υἱοῦ ἀλλοτρίου καί ἔστησαν καί ἐξηγόρευσαν τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν καί τὰς ἀνομίας τῶν πατέρων αὐτῶν». (Νεμείας Θ' 12).

Στό χωρίο αὐτό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης φαίνεται καθαρά ὅτι ὅπως οἱ ζῶντες Ἑβραῖοι ὡμολόγησαν τίς ἁμαρτίες τους γιά νά συγχωρεθοῦν, ἔτσι ἐξομολογήθηκαν καί τίς ἁμαρτίες τῶν κεκοιμημένων πατέρων τους γιά νά συγχωρεθοῦν κι' ἐκεῖνοι.

β) Ὁ Ἄπ. Παῦλος γράφει πρὸς τόν Τιμόθεον λέγει: «ἀπάσασθε τόν οἶκον τοῦ Ὀνησιφόρου» (Β' Τιμ. δ' 16), διὰ δέ τόν Ὀνησιφόρου εἰδικῶς γράφει: «δῶν αὐτῷ ὁ Κύριος, εὐρεῖν ἔλεος παρά Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» (Β' Τιμ. α' 18). Δηλ. Ἐνῶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας τοῦ Ὀνησιφόρου ὁ Ἄπ. Παῦλος τὰ ἀσπάζεστε, γιά τόν Ὀνησιφόρο εὐχεται νά εὐρη ἔλεος ἀπὸ τόν Κύριον «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ». Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι ὅταν ἔγραφε τὴν ἐπιστολή του αὐτῇ τῇ Ἄπ. Παῦλος πρὸς τόν Τιμόθεο, δέν ζοῦσε ὁ Ὀνησιφόρος. Καί ὁ Ἄπ. Παῦλος προσευχήθηκε νά εὐρη ἔλεος ἀπὸ τόν Κύριον «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ» τῆς Κρίσεως!

γ) Τέλος, στήν Παλαιά Διαθήκη ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἰούδας ὁ Μακκαβαῖος ἔστειλε στὰ Ἱεροσόλυμα

χρήματα γιά νά προσφερθῇ θυσία ὑπὲρ συγχωρήσεως ἁμαρτιῶν φονευθέντων στρατιωτῶν του. Λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «εἰ γάρ μὴ τοὺς προπεπτωκότας ἀναστήσαι προδεδόκα, περισσόν ἂν ἦν καί ληρῶδες ὑπὲρ νεκρῶν προσεύχεσθαι» (Β' Μακκαβαίων ιβ' 42-45)

Ἡ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι σαφέςστατη κι' ἀποδεικνύει τίς προσευχές καί δεήσεις τῶν Δικαίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων, πού συνιστοῦν τὰ μνημόσυνα.

3. Εἶναι περιττό, νομίζουμε, ν' ἀναφέρουμε μαρτυρίες ἀπ' τήν Ἱερὰ Παράδοση. Γιά νά δείξουμε ὅμως πῶς οἱ δεήσεις ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων εἶναι ἀρχαιότατη παράδοση τῆς Εκκλησίας (ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος τὴν ἀναφέρει ὡς Ἀποστολικήν: «οὐκ εἰκὴ ἐνομοθετήθη ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τό τῶν φρικτῶν μυστηρίων μνήμης γίνεσθαι τῶν ἀπελθόντων κλπ.» Ὁμιλία 3ῃ πρὸς Φιλίπ.), θά παραθέσουμε μερικές ἀκόμη μαρτυρίες τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἀπὸ τόν 2ον μ.χ. αἰῶνα σώζεται μία ἐπιγραφή τοῦ Ἀβερκίου ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, θανόντος τό 180 μ.χ., ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ νά εὐχονται οἱ πιστοὶ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του.

Τόν 3ον αἰῶνα, ὁ Τερτυλλιανός τό 201 μ.χ., γράφει νά κάνουμε δεήσεις ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Ὁ Κυπριανός τό 250 μ.χ. ἀναφέρει ὅτι οἱ Χριστιανοὶ προσέφερον θυσίες ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων.

Τόν 4ον αἰῶνα ὁ Αὐγουστίνος ἀναφέρει ὅτι ἡ μητέρα του ἀποθνήσκουσα ἐζήτησε νά μὴ κηδευθῇ λαμπρῶς, ἀλλά νά γίνῃ θεία Λειτουργία ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της. Ὁ ἴδιος δέ ὁ Αὐγουστίνος ἀναφέρει ὅτι ἡ δέηση ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἦτο ἀρχαιότατη πρᾶξις τῆς Εκκλησίας.

Ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων ἀναφέρει δέηση ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος λέγει ὅτι ὠφελεῖ ἡ ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων εὐχή. Παρόμοια λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ καί ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνός.

Εἶναι λοιπόν φανερό, πῶς τὰ μνημόσυνα, δηλ. οἱ δεήσεις ὑπὲρ τῶν νεκρῶν εἶναι ὄχι μόνο ἀρχαιότατη πράξις τῆς Εκκλησίας, ἀλλά στηρίζονται στήν ἴδια τήν Ἁγία Γραφή.

Β) Ὁφελοῦν τοὺς κεκοιμημένους τὰ μνημόσυνα;

1) Εἶναι βασικὴ διδασκαλία τῆς Εκκλησίας μας, πῶς κάθε ἄνθρωπος θά κριθῇ σύμφωνα μέ τὰ ἔργα του.

Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Σημαίνει ὅτι ὁ Θεός ἐν Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θά στήσῃ κάποια ζυγαριά καί θά τοποθετήσῃ ἀπὸ τῆς μιάς μεριᾶς τίς καλές μας πράξεις κι' ἀπ' τήν ἄλλη τίς ἁμαρτωλές, κι' ὅποιες θά εἶναι περισσότερες θά μᾶς σώσῃ, ἢ ἄλλοιῶς θά μᾶς καταδικάσῃ; Ὁχι!

Δέν εἶναι αὐτό τό νόημα τῶν καλῶν ἔργων πού πρέπει νά κάνει ὁ κάθε πιστός. Τό νόημα εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς μας, ὥστε νά ἐπανέλθῃ στήν κατάσταση πού ἦταν οἱ πρωτόπλαστοι προτοῦ

ἀμαρτήσουν, όταν ἐβλεπαντό Θεό καί συνομιλοῦσαν μαζί Του, ὡς φίλοι πρὸς φίλον.

Ἡ ὅλη αὐτή διαδικασία τῆς θεραπείας τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ ὀρθὸς τρόπος τῆς θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπεναντίας, αἴρεση εἶναι ὁ λανθασμένος τρόπος θεραπείας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ἀκριβῶς, οἱ αἱρετικοὶ εἶναι ἐπικίνδunami, γιατί δέν θεραπεύουν, ἀλλά φονεύουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνει τρία στάδια τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὴν κάθαρση, τὸν φωτισμὸ καὶ τὴν θέωση.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος διανύσει ἐπιτυχῶς τὸ πρῶτοστάδιο πού λέγεται κάθαρση, ἀλλάζει τὸν νοῦ του, μετανοεῖ (αὐτὸ σημαίνει μετάνοια, ἀλλαγὴ «νοῦ») φθάνει στὸν φωτισμὸ, πού βλέπει τὸν Θεό! Εἶναι αὐτὸ πού λέγει ὁ Κύριος «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται» (Ματθ. Ε' 8)

Προορισμὸς κάθε ἀνθρώπου ἐδῶ στὴ γῆ εἶναι νὰ ἀξιωθῇ νὰ ἰδῇ μιὰ μέρα τὸ Θεό σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος μάλιστα λέγει νὰ μὴν ἀπατώμεθα, ἀν δέν δοῦμε τὸν Θεό σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ, δέν θὰ τὸν δοῦμε ὡς φῶς καὶ ζωὴ οὔτε στὴν ἄλλη ζωὴ, ἀλλὰ μόνον ὡς «πῦρ καταναλίσκον» (εὐ. Ιβ' 29).

Ἄλλωστε, κι' αὐτὴ ἡ Μέλλουσα Κρίση δέν θὰ εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν φανέρωση τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι θεραπεύουν τὴν ψυχὴ τους θὰ τὸν δοῦν ὡς φῶς καὶ ζωὴ. Ὅσοι δέ, δέν μεενόησαν, δηλ. δέν θεράπευσαν τὴν ψυχὴ τους, θὰ τὸν δοῦν ὡς «πῦρ καταναλίσκον».

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέει:

«Αὕτη, δέ ἐστι ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς. Ἦν γάρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ἰωαν. Γ' 19).

Δηλ. Κρίση εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, πού μπορεῖ νὰ τὸν ἰδῇ ὡς φῶς, ἐάν θεράπευσε τὴν ψυχὴ του ἢ, ὡς «πῦρ καταναλίσκον» ἀν δέν θεράπευσε. Ὅταν λοιπόν, ἓνας ἄνθρωπος πού θεράπευσε τὴν ψυχὴ του βλέπει τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ στὴν παρούσα ἀκόμα ζωὴ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤδη ἐκρίθη καὶ δέν θὰ κριθῇ στὴν ἄλλη ζωὴ. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει: «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωαν. Ε' 24)

Δηλ. Προυποθέσις γιὰ νὰ μὴ κριθῇ ἓνας ἄνθρωπος στὴν ἄλλη ζωὴ εἶναι «τὸ ν' ἀκούῃ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ἓνας ἄνθρωπος καὶ νὰ πιστεύῃ στὸ Θεό. Θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦμε πολλὰ γιὰ νὰ ἀναπτύξουμε τί ἐννοεῖ ὁ Κύριος με τίς δύο αὐτές προυποθέσεις, πράγμα το ὁποῖο δέν εἶναι δυνατό νὰ γίνῃι στα στενὰ πλαίσια αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖο μπορούμε νὰ ποῦμε ἐκ προοιμίου εἶναι τὸ ὅτι ὅταν λέγῃ ὁ Κύριος τὸ ν' ἀκούμε τὸ λόγο Του σημαίνει νὰ ἐφαρμόζουμε τίς ἐντολές Του γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς μας.

Οὔτε πρέπει νὰ μᾶς κάνει ἐντύπωση τὸ ὅτι κατ' Ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς Μελλούσης Κρίσεως δέν θὰ κριθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἀμετανόητοι! Θὰ ἦταν ἀδιανόητον π.χ. ἡ Παναγία μας, ἡ «πάντων ἁγίων ἁγία», ἡ «μετὰ Θεὸν θεός» ν' ἀναμένη τὴν κρίση τοῦ Υἱοῦ τῆς, ἀν θὰ σωθῇ ἡ ὄχι! Κι' ὄχι μόνο ἡ Παναγία, οὔτε οἱ Ἀπόστολοι, οὔτε οἱ ἅγιοι θὰ κριθοῦν στὴν Μέλλουσα Κρίση.

Γιὰ τοὺς Ἀποστόλους, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑπεσχέθη ὅτι ὄχι μόνο δέν θὰ κριθοῦν, ἀλλὰ θὰ καθήσουν σὲ δώδεκα θρόνους γιὰ νὰ κρίνουν τοὺς υἱούς Ἰσραὴλ (Ματθ. Ιθ' 28). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἅγιοι, ὅσοι δηλ. μετενόησαν καὶ θεράπευσαν τὴν ψυχὴ τους, ὄχι μόνο δέν θὰ κριθοῦν, ἀλλὰ θὰ κρίνουν τὸν κόσμον, διαβεβαιώνει ὁ Ἀπ. Παῦλος, λέγοντας «οὐκ οἶδατε ὅτι ὁ ἅγιος τὸν κόσμον κρινοῦσι» (Α' Κορ. στ' 2)

2) Τὸ κριτήριον ἐπομένως τοῦ ἐάν κάποιος θὰ κριθῇ στὴ Μέλλουσα Κρίση ἢ ὄχι, εἶναι ἡ μετάνοια, δηλ. ἡ ἀλλαγὴ τοῦ νεκρωμένου νοῦ ἀπ' τὸ προπατορικό ἀμάρτημα καὶ τίς ἄλλες ἀμαρτίες μας, μέ τὴν ὁποία ἐπιτυγχάνεται ἡ κάθαρση καὶ ἡ διάβασή μας στὸ φωτισμὸ καὶ τὴν θέωση.

Εἶναι γεγονός, πῶς ὁ Θεὸς θέλει «πάντας ἄνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4)

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δίνει στὸν καθένα μας πολλές εὐκαιρίες μετανοίας. Ὅταν ὅμως ἀποκρούουμε τίς εὐκαιρίες αὐτές τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ καρδιά μας σκληρύνεται καὶ ὡς ἐκ τούτου μετὰ, καὶ ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι θέλουμε νὰ μετανοήσουμε τοῦτο εἶναι ἀδύνατο.

Σκληρυνση τῆς καρδίας εἶχαν ὑποστῇ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἐβλεπαν τὰ θαύματα πού ἐπιτελοῦσε ὁ Κύριος, αὐτοὶ ὄχι μόνο δέν πιστεύον, ἀλλὰ ἀπέδιδαν αὐτὰ ὄχι στὸ Θεό, ἀλλὰ στὸ «ἄρχοντα τῶν δαιμονίων» (Ματθ. θ' 34). Ἐπομένως, οὔτε στὴν ἄλλη ζωὴ εἶναι δυνατόν νὰ μετανοήσουν, ὅπως δέν μπορεῖ κι' ὁ διάβολος νὰ μετανοήσῃ.

Γι' αὐτὸ εἶναι ὀρθὸ τὸ λεγόμενο ὅτι στὴν ἄλλη ζωὴ δέν ὑπάρχει μετάνοια! Δέν ὑπάρχει μετάνοια, ὄχι γιατί δέν θέλει ὁ Θεός, ἀλλὰ διότι δέν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ μετανοήσῃ ὅταν σκληρυνθῇ ἡ καρδιά του.

Εἶναι ἄλλο τὸ θέμα τῆς μετάνοιας τῶν αἰχμαλωτισθεισῶν ψυχῶν στὸν Ἄδη ἀπὸ τὸν διάβολο, πού μετενόησαν, ὅσοι μετανόησαν μέ τὴν κάθοδο τοῦ Κυρίου σ' αὐτὸν μετὰ τὸν σταυρικόν Του θάνατο.

Κατὰ ταῦτα, ὅσοι πεθαίνουν ἀμετανόητοι, μέ ὅσα μνημόσυνα κι' ἀν γίνουν, δέν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ ἡ κατάστασή τους. Αὐτὸ, βέβαια, δέν σημαίνει, ὅτι ἐμεῖς οἱ ζῶντες σὲ ἐκδήλωση ἀγάπης δέν πρέπει νὰ προσευχόμεθα γι' αὐτούς.

Υπάρχει ὅμως πρόβλημα, γιὰ ὅσους ἄνθρώπους ξεκίνησαν τὴν μετάνοιά τους, ὅμως λόγῳ τοῦ μεσολαμβάνοντος θανάτου, δέν πρόλαβαν στὴν παρούσα ζωὴ νὰ ὁλοκληρώσουν τὴν κάθαρσή τους, νὰ φθάσουν στὸ φωτισμὸ ἢ τὴ θέωση καὶ νὰ ἰδοῦν τὸ Θεό στὴν παρούσα ζωὴ. Τί θὰ γίνῃι με τοὺς ἄνθρώπους

αυτούς; Θα κολασθούν;

Έχουμε τήν γνώμη, πώς όχι! Κι' αυτό, γιατί στην άλλη ζωή υπάρχει προκοπή στη τελειότητα. Οί Πατέρες της Εκκλησίας χαρακτηρίζουν τήν αγιότητα ως «ἀτέλεστον τελειότητα» υπό τήν έννοια, ότι καί αυτοί οί ἅγιοι, κάθε στιγμή πού περνάει, αγιάζονται περισσότερο. Αυτό εἶναι ἡ πνευματική προκοπή. "Ετσι, λοιπόν, κι' όσοι στην παρούσα ζωή έβαλαν «ἀρχή μετανοίας» καί πεθάνουν ἐν τῷ μεταξύ, στην άλλη ζωή συνεχίζεται ἡ πνευματική προκοπή τους, μέχρις ὅτου ἴδουν τήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ ὡς φῶς, ἀλλά καί μετά ταῦτα, αἰώνως.

Συνεπῶς, τά μνημόσυνα ὠφελοῦν τά ἄτομα αὐτά, γιατί παρακαλοῦμε νά ἐπιστεύει ὁ Θεός τήν προκοπή τους, ὥστε νά Τόν δοῦν ὡς φῶς.

Καί ἐπειδή, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουμε ποίος ἀπ' τούς κεκοιμημένους μας έβαλε ὅταν ζοῦσε «ἀρχή μετανοίας», γι' αὐτό εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά κάνουμε σ' ὅλους μνημόσυνα. Δέν ὠφελοῦνται ὁμως οὐσιαστικά, ὅσοι πέθαναν ἀμετανόητοι. Τά μνημόσυνα στά ἄτομα αὐτά περισσότερο ὠφελοῦν ἐμᾶς τούς ζῶντες, γιά νά μᾶς θυμίζουν τόν θάνατο. Κι' ὁποῖος ἔχει τήν μνήμη τοῦ θανάτου ἀποφεύγει ν' ἀμαρτάνει.

Γ) Ἡ Τέλεση μνημοσύνων σέ ὠρισμένα διαστήματα:

Τά μνημόσυνα σήμερα συνήθως τελοῦνται τήν τρίτη ἡμέρα ἀπό τόν θάνατο τοῦ νεκροῦ, τήν ἐνάτη,

τήν τεσσαρακοστή. Επίσης μέ τήν συμπλήρωση ἔτους κλπ.

Ἡ ἀρχαιότατη παράδοση τῆς Ἐκκλησίας (Αποστολικαί Διαταγαί ἡ', 43) ἀναφέρει τήν τέλεση μνημοσύνων στά παραπάνω διαστήματα.

Τήν τρίτη ἡμέρα ἀπό τόν θάνατο τοῦ κεκοιμημένου τελεῖται τό μνημόσυνον λόγω τῆς τριημέρου ταφῆς καί ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, ἀλλά καί πρός τιμήν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τήν ἐνάτη ἡμέρα ἀπό τοῦ θανάτου τοῦ κεκοιμημένου τελεῖται τό μνημόσυνον στά ἐννέα τάγματα τῶν ἀγγέλων, μέ τήν εὐχή νά συναριθμηθῇ μέ αὐτούς καί ἡ ψυχή τοῦ μεταστάντος.

Τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα ἀπό τοῦ θανάτου τοῦ κεκοιμημένου τελεῖται τό μνημόσυνον διὰ τό ὅτι ὁ Ἰσραήλ ἐπένθησε τόν Μωϋσῆ σαράντα ἡμέρες καί ὅτι στήν κατά τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, οὕτως ὥστε καί αὐτός νά ἀναστηθῇ εἰς ἀνάστασιν ζωῆς καί νά ἀναληφθῇ ἀρπαζόμενος ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου (Α' Τιμ. δ' 17).

Πρέπει ἀκόμη νά σημειώσουμε ὅτι τά Σάββατα ὅλου τοῦ ἔτους εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τήν μνήμην τῶν κεκοιμημένων, ἰδιαίτερος δέ τά λεγόμενα ψυχολάββατα, ὅπως τό Σάββατο τῶν Ἀπόκρεω καί τό Σάββατο τό πρό τῆς Πεντηκοστῆς.

† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ

ΠΕΝΘΗ

**Παπα - Γιώργης
ἀπ' τήν Προβάτα Αγ. Όρους**

Στίς 25 Δεκεμβρίου 1977 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ πασίγνωστος πνευματικός, ὁ παπά - Γιώργης, ὁ ὁποῖος ἐμόναζε στό κελλί Ἅγιος Γεώργιος, ἦτο ἐκ τῶν πλέον ἐναρέτων μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Όρους, διακριτικός πνευματικός καί ὁμολογητής τῆς πίστεως, χάριν τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ἀπό τό Ἅγιον Όρος, μαζί μέ τούς μοναχοὺς Θεοφύλακτο Νανόπουλο, Ἰάκωβο Ἐσφιγμένιτη καί Θεόκλητο (Γέρμανον) - Ἐσφιγμένιτη.

Ἦτο ἰδιαίτερα ἀγαπητός σέ ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ παπά - Γιώργης ἐγεννήθη τό 1910.

Ἐκοινοβίασε στό Ἅγιον Όρος τό ἔτος 1928. Διάκονος ἐχειροτονήθη ἀπό τόν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον καί μετά ἀπό ὀλίγες ἡμέρες, τήν 29ην Νοεμβρίου 1950, ἐχειροτονήθη ἱερέας ἀπό τόν ἐπίσκοπον Κυκλάδων Γερμανόν Βαρυκόπουλον.

ΑΠΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ π. ΘΩΜΑ ΤΑΜΠΑΚΟ

Ο π. Χρυσόστομος Μανιώτης, πρωτοσύγκελλος Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στόν ὁποῖο εἶχε ἀνετεθῇ ἡ διενέργεια ἀνακρίσεων σέ βάρος τοῦ ἱερέως π. Θωμᾶ Ταμπάκου γιά ἀντικανονικές παραβάσεις ὑπέβαλε στον Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπο κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ το σχετικό πόρισμά του τό ὁποῖο εἶναι ἀπαλλακτικό.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ μελετήσας αὐτό, μέ ἀπόφασή του τό ἐνέκρινε καί ἔδωσε ἐντολή νά τεθῇ ἡ ὑπόθεση αὐτή στό ἀρχεῖο.

ΑΘΩΩΣΗ ΚΛΗΡΙΚΟΥ ΑΠ' ΤΟ ΣΥΝΟΔΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Τό Συνοδικό Δικαστήριον ἐξέδωσε ἀπαλλακτική ἀπόφαση γιά τόν ἱερομόναχο π. Βησσαρίωνα, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται στήν Ἀμερική, στήν Ἱερὰ Μονή Ἁγίου Ἀντωνίου (Ἀριζόνας), ἐπειδή δέν ἀπεδείχθησαν οἱ κατ' αὐτοῦ κατηγορίες γιά ἀντικανονικά παραπτώματα τοῦ κατηγόρου του.

Ἡ Ὁρθοδοξία σήμερα

τοῦ Σεβ. Ἀχαΐας κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

2°

Μᾶς ρωτοῦν πολλοί: Γιατί ἀσχολεῖσθε μέ τόν Βαρθολομαῖο, τόν Ἀλέξιο, τόν Ἰγνάτιο, τόν Πέτρο τῆς Ἀλεξανδρείας, καί τούς λοιπούς κακοδόξους Ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ δέν ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία σας καί τούς θεωρεῖτε αἰρετικούς;

Τούς ἀπαντᾶμε: Κι' ὁ Βαρλαάμ δέν ἀνήκε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἦταν Παπικός. Ὅμως, ἐπειδὴ ἐμφανίζονταν ὡς Ὁρθόδοξος καί μιλοῦσε δῆθεν ἐξ ὀνόματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀσχολήθηκε ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ Αὐτοκράτορας μάλιστα συγκάλεσε τίς Συνόδους τῶν ἐτῶν 1341 - 1351, ὡς Οἰκουμενική Σύνοδο, καί εἶναι πράγματι Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία κατεδίκασε τόν Παπισμό.

Σήμερα ὁ Βαρλαάμ, γιὰ τίς ἀμαρτίες τοῦ λαοῦ, ἔγινε Οἰκουμενικός Πατριάρχης καί λέγεται Βαρθολομαῖος.

Ἐγινε Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί λέγεται Πέτρος.

Ἐγινε Πατριάρχης Ἀντιοχείας καί λέγεται Ἰγνάτιος.

Ἐγινε Πατριάρχης Μόσχας καί λέγεται Ἀλέξιος. Καί τί δέν ἔγινε σήμερα ὁ Βαρλαάμ!

Ἄλλοτε, εἶχαμε ἓναν Βαρλαάμ, σήμερα ἔχουμε δεκάδες, πού μέ περισσό ζήλο ξεθεμελιώνουν τήν Ὁρθοδοξία!

Ἀνατριχιάζει κανεῖς στή σκέψη αὐτή, γιατί, ἂν ἓνα κτίσμα ναοῦ, δέν μπορεῖ νά γκρεμίσει κανεῖς, χωρίς ν' ἀποσπάσει τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ, πῶς τολμοῦν οἱ πανάθλιοι καί παμμίαροι αὐτοὶ κακοδόξοι, τὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ, νά θέλουν νά γκρεμίσουν ὅλο τό οἰκοδόμημα τῆς ἀχειροποίητης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Τί ἄλλο κάνει ὁ Βαρθολομαῖος ὅταν ἀνακηρύσσει τούς καταδικασμένους ὡς αἰρετικούς Μονοφυσίτες ὡς Ὁρθοδόξους, μέ τήν συμφωνία τοῦ Σαμπεζύ;

Τί ἄλλο κάνουν τὰ κακοδόξα Πατριαρχεῖα, ὅταν ἀμνηστεύουν τούς Φράγκους καί τούς ἀναγνωρίζουν ὡς Ὁρθοδόξους μέ τήν συμφωνία τοῦ Μπελεμέντ;

Τί ἄλλο κάνουν οἱ Νεοημερολογίτες ὅταν συλλειτουργοῦν μέ τούς Μονοφυσίτες καί τόν Πάπα; Γκρεμίζουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ!

Μέ τὰ ἔργα τους οἱ κακοδόξοι Πατριάρχες

δέν γκρεμίζουν μόνο τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά τήν ξεθεμελιώνουν κι' ὅλας. Προσπαθοῦν νά καταστρέψουν τίς δομές τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νά μή μπορέσει ποτέ ἡ Ἐκκλησία νά ἐπανέλθῃ στήν ὀρθή κι' Ἀποστολική πίστη.

Θέλετε παράδειγμα;

Ἡ ἐπιδίωξη τοῦ Βαρθολομαίου νά συγκαλέσει Οἰκουμενική Σύνοδο!

Αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο!

Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οἱ αὐτοκράτορές μας συγκαλοῦσαν Οἰκουμενικές Συνόδους προκειμένου ἡ αὐτοκρατορία μας νά καθορίσῃ τήν στάση της ἀπέναντι στίς διάφορες αἱρέσεις πού ἀνεφύοντο. Τέτοιες Οἰκουμενικές Συνόδους οἱ αὐτοκράτορες συγκαλέσαν ὄχι μόνον ἐπτά, ἀλλά ἑννέα. Σήμερα μιλάμε μόνο γιὰ ἐπτά Οἰκουμενικές Συνόδους. Παραλείπουμε, δυστυχῶς τήν Η' Οἰκουμενική Σύνοδο πού συγκλήθηκε τό ἔτος 879 μ.Χ. Ἐπὶ ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου καί πολέμησε τόν Παπισμό καί τήν Θ' Οἰκουμενική Σύνοδο, πού συγκλήθηκε τό ἔτος 1351 μ.Χ. ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί κατεδίκασε τόν Παπισμό.

Ὁ Βαρθολομαῖος κι' οἱ ἄλλοι οἰκουμενιστές θέλουν νά συγκαλέσουν, λένε, τήν 8ην Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀφ' ἑνός μέν γιὰ νά ἐξαφανίσουν τήν πραγματική Η' Οἰκουμενική Σύνοδο ἐπὶ ἁγίου Φωτίου, γιὰ νά μή φαίνεται ὅτι οἱ Παπικοὶ ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ Οἰκουμενικές Συνόδους, καί ἀφ' ἑτέρου γιὰ νά μπορέσουν νά περιβάλλουν μέ τό κύρος Οἰκουμενικῆς Συνόδου τίς κακοδοξίες τους! Καί τό ἀκόμη χειρότερο, θέλουν οἱ πανοῦργοι νά ἐμφανίσουν τήν ἑνωσή τους μέ τόν Πάπα, ὡς ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς Συνόδου!

Ἄλλ' ὦ, πανοῦργοι!

Ποιός αὐτοκράτορας θά συγκαλέσει τήν «Οἰκουμενική» σας Σύνοδο;

Ἄλλ' ὦ, Πανάθλιοι καί τρισάθλιοι!

Ποιοὶ Ὁρθόδοξοι Πατέρες θά συμμετάσχουν στήν Σύνοδό σας; Μόνο ἀπὸ αἰρετικούς θ' ἀπαρτίζεται!

Ἄλλ' ὦ, κακοῦργοι!

«Υμεῖς οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τους εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» (Ματθ κγ', 14).

Ἄλλ' ὦ, προδότες τῆς Ὁρθοδοξίας!

Τὰ σχέδιά σας αὐτά δέν μᾶς εἶναι ἄγνωστα. Ὁ ὁμολογητής τῆς πίστεώς μας, πού δολοφόνησαν οἱ

μασώνοι στίς φυλακές του Ρίο στην εποχή του ΄Οθωνα, ό έθνεγέρτης Κοσμάς Φλαμιάτος τ' άπεκάλυψε, όταν οί σκοτεινές δυνάμεις ίδρυσαν τήν Θεολογική Σχολή τής Χάλκης. Τότε έγραψε ότι ό σκοπός πού ιδρύονται Θεολογικές Σχολές στό χῶρο τής όρθόδοξης ' Εκκλησίας είναι ένας, νά διαμορφωθοῦν νέου τύπου θεολόγοι, όχι ' Ορθόδοξοι, αλλά φραγκεμένοι, οὔτοι νά χειροτονηθοῦν επίσκοποι κάι έτσι μιά μέρα νά συνέλθουν σέ Οίκουμενική Σύνοδο γιά ν' άποφασίσουν τήν κατάργηση τής ' Ορθόδοξίας.

Στήν ' Ορθόδοξη οί Θεολογικές Σχολές ήταν πάντοτε τά μοναστήρια κάι ή έρημος! Έκεί σπούδασαν τήν Θεολογία όλοι οί άγιοι κάι οί Πατέρες τής ' Εκκλησίας μας.

Οί οίκουμενιστές άπ' τόν περασμένο αιώνα άρχισαν νά ιδρύουν Θεολογικές σχολές, μέ καθηγητές φραγκεμένους. Οί Σχολές αυτές, όπως ήταν επόμενο, έβγαλαν φραγκεμένους θεολόγους, οί όποιοι διδάσκουν ότι ή όρθόδοξη δέν είναι ή μόνη ' Εκκλησία του Χριστού, αλλά μιά άπ' τίς πολλές πού υπάρχουν στόν κόσμο, κι' οί όποίες όλες πρέπει νά ένωθοῦν σέ μιά, γιά νά επανιδρυθεῖ ή εκκλησία του Χριστού, ή Μία άγία, καθολική κάι Αποστολική Εκκλησία.

Τέτοιοι θεολόγοι έγιναν επίσκοποι! Κάι ' Αρχιεπίσκοποι! Κάι Πατριάρχες! Δέν άκούσαμε πρίν άπό λίγο τόν κακόδοξο Πατριάρχη ' Αλεξανδρείας Πέτρο νά λέει ότι θά άγωνισθεῖ νά επανιδρύσει τήν ' Εκκλησία του Χριστού!

Άδελφοί μου!

Ζούμε, όντως σέ έσχατες μέρες! Η ' Ορθόδοξη προδίδεται! Η ' Ορθόδοξη κινδυνεύει!

Πρό τών θυρών τής στέκεται ό ' Αντίχριστος. Λόγω τής γενομένης προδοσίας τής ' Ορθόδοξίας, ό Θεός παραχώρησε στίς μέρες μας μιά άλλη μεγάλη δοκιμασία. Οί ' Εχθροί τής Πίστεώς μας συμμάχησαν μέ τούς ταγούς τής Πολιτείας μας κάι θέλουν νά μάς επιβάλλουν τήν έγκαθίδρυση στήν ' Ορθόδοξη ' Ελλάδα μας του κράτους του ' Αντίχριστου.

* Έτσι μεθοδεύουν μέ διάφορα τεχνάσματα, είτε λέγοντας ήλεκτρονικές ταυτότητες, είτε φορολογικές κάρτες, είτε κάρτες κοινωνικής άσφαλίσεως νά επιτύχουν τήν παραλαβή άπό τούς ' Ορθόδοξους Χριστιανούς τής σφραγίδας του ' Αντίχριστου μέ τόν δυσώνυμο άριθμό 666. Έμεῖς όμως μέ τήν παρουσία σας έδω, αλλά κάι τήν μεθεπόμενη Κυριακή στήν συγκέντρωση πού θά πραγματοποιηθῇ θά τούς βροντοφωνάζουμε τα λόγια του έσταυρωμένου Λυτρωτή μας πρός τόν διώκτη τής Δαμασκού Σαῦλο «σκληρόν σοι πρός κέντρα λακτίζειν». * Όσες μηχανοραφίες κάι άν σκεφθῇτε, όσες ύπουλες μεθόδους κάι άν βρῇτε, ό κόπος σας θά άποδειχθῇ μάταιος. Ό νικητής του θανάτου Κύριος έχει τά πιστά του παιδιά τά όποια θά χύσουν κάι τό αίμα τους άκόμη άν χρειασθῇ, γιά νά υπερασπίσουν τά ιερά κάι όσια τής πίστεως μας. Τό μικρό ποίμνιο τής ' Εκκλησίας του Χριστού θ' άποδειχθῇ γιά μιά άκόμη φορά

κυμπαθοθραύστης τών έχθρων τής πίστεως μας, του διαβόλου κάι τών όργάνων του. Πίστη του είναι τά λόγια του ' Ιωσήφ Βρυενίου:

«Οὐκ άρνησόμεθα σοι φίλη ' Ορθόδοξη, οὐ ψευσόμεθα σοι πατροπαράδοτον σέβας».

Καλοί είναι οί έορτασμοί τής σημερινής μέρας. Θά είναι όμως άχρηστοι, άν μείνουμε σ' έγκώμια κάι ύμνους, χωρίς νά προβληματισθοῦμε στούς ίδιους κάι μεγαλύτερους κινδύνους πού άντιμετωπίζει σήμερα ή ' Εκκλησία μας.

Θά είμεθα άνάξιοι, άν δέν έπιστρατεύσουμε τούς έαυτούς μας στήν παράταξη Κυρίου. Στήν παράταξη τών άγίων Πατέρων! Άν δέν πολεμήσουμε τούς σύγχρονους αίρετικούς πού εμφανίζονται δῆθεν ως όρθόδοξοι, όπως έκανε κι' ό Βαρλαάμ, κάι πολεμοῦν τήν ' Ορθόδοξη ' Εκκλησία!

* Όποιος σήμερα δέν στρατεύεται μέ τήν όρθή πίστη, μέ τήν αλήθεια, μέ τήν ' Ορθόδοξη ' Εκκλησία, είναι ΠΡΟΔΟΤΗΣ! * Όποιος σήμερα δέν όμολογεῖ τό Χριστό, δέν θά κληρονομήσει τήν βασιλεία του Θεού.

Εὔχηθῇτε, Μακαριώτατε, τό μικρό αυτό ποίμνιο, ή ' Εκκλησία μας, ή μαρτυρική ' Εκκλησία μας νά μή σαλευθεῖ άπό τούς άνέμους τών αίρέσεων κάι τήν θύελλα τής κακοδοξίας. Κάι δέν θά σαλευθῇ.

Μακαριώτατε, ή ' Εκκλησία μας είναι θεμελιωμένη επί τήν πέτρα, ή δέ πέτρα είναι ό Χριστός. Κι' ό Χριστός, πού έχυσε τό αίμα Του γιά τήν ' Εκκλησία Του, προσευχόμεθα νά μή άφήση ποτέ νά άφανισθῇ ή όρθή πίστη άπό τήν γῆ. Άλλ' αυτό έξαρτάται κι' άπό μάς. Άν κρατήσουμε τήν όρθή πίστη τότε θά ύπάρχει κάι στό μέλλον ή ' Ορθόδοξη ' Εκκλησία!

* Άν έμεῖς, άμελήσουμε, τότε τά παιδιά μας θά πεθάνουν στήν αίρεση. Τότε, ό μή γένοιτο, θά εκλείψει ή ' Ορθόδοξη ' Εκκλησία. Άλλά αυτό, δέν θά άφήσουμε νά γίνη ποτέ!

† Ο Άχαῖας ΚΑΛΙΝΙΚΟΣ

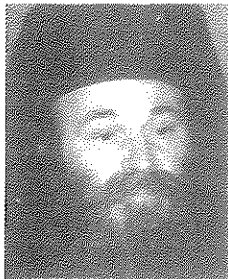
Ημεροδείκτης 1999 τής Εκκλησίας μας

Κυκλοφορεῖ άπό τά γραφεῖα μας

Εῖναι άπαραίτητος όδηγός κάθε πιστοῦ
Γιά τίς γιορτές του πατρώου Έορτολογίου
Κάι όλες τίς χρήσιμες πληροφορίες
Γιά τούς Ναούς κάι τίς Μονές τής
Εκκλησίας μας

Μέ τίς εὔχές κάι πνευματικές συμβουλές
του Μακαριωτάτου ' Αρχιεπισκόπου μας
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Προμηθευθῇτε τον έγκαίρως

Τό ἐκκλησιαστικό ζήτημα

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ 1917 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

140

Ἡ αὐτὴ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ ΚΗ' Κανόνος αὐτῆς ἀποφαίνεται: «Πανταχοῦ τοῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων ὅροις ἐπόμενοι καὶ τῶν ἀρτίως ἀναγνωσθέντας κανόνα τῶν ἐκατὸν πενήτηντα θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων τῶν συναχθέντων ἐπὶ τοῦ τῆς εὐσεβοῦς μνήμης Μεγάλου Θεοδοσίου, τοῦ γενομένου Βασιλέως ἐν τῇ βασιλίδι Κωνσταντινουπόλει Νέα Ρώμῃ γνωρίζοντες, τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς ὀρίζομεν τε καὶ ψηφίζομεθα...»

Ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἡ λεγόμενη Πενθέκτη ἡ ἐν Τρούλλῳ τοῦ Βασιλικοῦ παλατίου συνελθοῦσα ἐν τῷ Α' Κανόνι αὐτῆς ὀρίζει τὰ ἑξῆς: «Τάξις ἀρίστη παντός ἀρχομένου καὶ λόγου καὶ πράγματος, ἐκ Θεοῦ τε ἀρχεσθαι, καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαύεσθαι. Καὶ νῦν ἀρχὴν τῶν ἱερῶν ποιούμενοι, λόγων χάριτι θεία, ὀρίζομεν ἀκαιοτομήτων τε καὶ ἀπαράτρωτον ὑπάρχει τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν πίστιν... Καὶ συνελόνται φάναί, πάντων τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ διαπρεψάντων ἀνδρῶν, οἱ γεγόνασι κρατεῖν βεβαίαν καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ἀσάλευτον διαμένειν θεοσπίζομεν καὶ τὰ αὐτῶν θεοπαράδοτα συγγράμματα τε καὶ δόγματα, πάντας ἀποβαλλόμενοι τε καὶ ἀναθεματίζοντες, οὓς ἀπέβαλον (οἱ πατέρες) καὶ ἀναθεμάτισαν, ὡς τῆς ἀληθείας ἐχθροὺς καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ φρυαξαμένους κενά, καὶ ἀδικίαν εἰς ὕψος ἐκμελετήσαντας. Εἰ δέ τίς τῶν ἀπάντων μὴ τὰ προειρημένα τῆς εὐσεβείας δόγματα κρατοῖ καὶ ἀσπάζοιτο καὶ οὕτω δοξάζοιται καὶ κηρύττοι, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἵναί τούτων ἐπιχειροῖ, ἔστω ἀνάθεμα κατὰ τὸν ἤδη προεκτεθέντα ὅρον ὑπὸ τῶν προδηλωθέντων ἁγίων καὶ μακαρίων πατέρων καὶ τοῦ χριστιανικοῦ καταλόγου ὡς ἀλλότριος, ἐξωθεῖσθω καὶ ἐκπιπτέων. Ἡμεῖς γάρ οὔτε προστίθεναι τί, οὔτε μὴν ἀφαιρεῖν κατὰ ποορισθέντα, παντελῶς διεγνώκαμεν, ἢ καθ' ὄντιναοῦ δεδυνήμεθα λόγον.»

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἥτις εἶναι ἡ Δευτέρα ἐν Νικαίᾳ Σύνοδος ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Εἰρήνης ἡ κατὰ τῶν Εἰκονομάχων συνελθοῦσα ὀνομάζει «μαρτυρία» τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τὴν παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων. Λαμβάνει δὲ ἀφορμὴν ἐκ τοῦ προσκυνηματος τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ὅπερ προσκύνημα εἶναι παράδοσις καὶ οὐχὶ κανὼν προηγουμένης Συνόδου. Ἡ σύνοδος αὕτη εἰς μὲν τὸν Α' αὐτῆς κανόνα λέγει τὰ ἑξῆς: «...Εἰς τὸν αἰῶνα ἡ προφητικὴ φωνὴ (τοῦ Δαβὶδ) ἐντέλλεται ἡμῖν φυλάττειν, τὰ μαρτύρια τοῦ Θεοῦ, καὶ ζῆν ἐν αὐτοῖς, δηλονότι ἀκράδαντα καὶ ἀσάλευτα διαμένουσιν, ὅτι καὶ ὁ θεόπηξ Μωϋσῆς οὕτω φησὶν, ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστι προσθεῖναι καὶ ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν! Καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος γιὰ αὐτὰ λέγει:

«Ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω». Τούτων λοιπὸν καὶ διαμαρτυρομένων ἡμῖν, ἀγαλλιώμενοι ἐπ' αὐτῆς ἐνστερνιζόμεθα, καὶ ὁλόκληρον τὴν αὐτῶν διαταγὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν τῶν ἐκτεθέντων ὑπὸ τῶν ἁγίων σαλπύγων τοῦ Πνεύματος τῶν πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν τε ἁγίων οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν τοπικῶς συναθροισθεισῶν ἐπὶ ἐκδόσει τοιούτων διαταγμάτων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, ἐξ ἐνός γάρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα. Καὶ οὓς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσι καὶ ἡμεῖς ἀναθεματίζομεν οὓς δὲ τῇ καθαιρέσει, καὶ ἡμεῖς καθαίρουμεν οὓς δὲ τὸ ἀφορισμῶ, καὶ ἡμεῖς ἀφορίζομεν, οὓς δὲ ἐπιτιμῶ παραδιδώκασιν καὶ

ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν...»

Εἰς δὲ τὸν Ζ' αὐτῆς ἡ αὐτὴ Ζ' Σύνοδος ὁμιλεῖ καλύτερα περὶ τῆς ἀγράφου θεομοθεσίας λέγουσι τὰ ἑξῆς:

«... Τῇ οὖν ἀσεβεῖ αἰρέσει τῶν χριστιανοκατηγόρων καὶ ἄλλα ἀσεβήματα συνηκολούθησαν ὥσπερ γάρ τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, ὀφείλοντο ὅσιν ἐκ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄλλα τινα ἔθρ παραλελοίπασιν, ἄχρι ἀνανεωθῆναι καὶ κατὰ τὴν ἔγγραφον καὶ τὴν ἄγραφον θεομοθεσίαν οὕτω κρατεῖν. Ὅσοι οὖν σεπτοὶ νοοὶ καθιερώθησαν ἐκτός ἁγίων λειψάνων μαρτύρων, ὀρίζομεν ἐν αὐτοῖς κατάθεσιν, γίνεσθαι λειψάνων μετὰ τῆς συνήθους εὐχῆς. Ὁ δὲ ἄνευ ἁγίων λειψάνων καθιερῶν ναῶν, καθαιρέισθω, ὡς παραβελγικῶς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις». Ἀπλοῦν λοιπὸν τυπικὸν Ἐκκλησιαστικόν, ὅπως οἱ θεοὶ νοοὶ καθιεροῦνται δι' ἁγίων λειψάνων μαρτυρικῶν περιφρούρησεν ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ ἀνωτέρω Κανόνος αὐτῆς κυροῦσα τὴν ἀρχὴν ὅτι πρέπει νὰ κρατῇ καὶ νὰ εἶναι σεβαστὴ ἢ τε ἔγγραφως καὶ ἄγραφως θεομοθεσία. Εἰς τὰ Πρακτικὰ ὁμῶς τῆς Ζ' ταύτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου εὐρίσκομεν κατηγορηματικώτερον τὴν ἀπόφασιν καὶ διαταγὴν περὶ τῆς τηρήσεως τῶν «παραδοθέντων».

Ὁ ἱερός Ταράσιος Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἅγιος εἶτα, Προεδρεύσας τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (8ος αἰὼν) ἐν Νικαίᾳ προσεφώνησε τοὺς συνελθόντας ἐν αὐτῇ Πατέρας εἰπὼν μετὰ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Καὶ νήφοντες ἐν πᾶσιν ἀποστολικῶν, τὸ ἰσόρροπον κρίνομεν ἵνα πᾶσαν καὶ νομοφώνιαν, ὕψουν τε καὶ πλεονασμόν, ὡς ζιζάνια τῷ καθαρῷ σίτῃ ἐπισπαρέντα ἀναβολῆς πάσης ἐκτός, ἐκτίλλωμεν ὡς τῆς ἀληθείας ἀντίθετα καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀντίμαχα. Τὰ γάρ ἐν αὐτῇ παραδοθέντα οὐκ εἰσὶ ναι καὶ οὐ, ἀλλὰ ναι εἰσὶν ἐν ἀληθείᾳ καὶ μένουσιν ἀραγῇ καὶ ἀκράδαντα εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον». (Mansi τόμ. 12 σελ. 1002).

Καὶ λέγει ταῦτα ὁ ἱερός Ταράσιος ὅχι διὰ παραβάσεις δογματικὰς ἀλλὰ διὰ τὰ ζητήματα τῆς λατρείας, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπίσης ὡς καὶ διὰ τὰ δογματικὰ ἐπικαλεῖται τὰς παραδόσεις, ὡς ὁλόκληρος ἡ Σύνοδος ἐπινεύσους κηρύσσει σεβαστάς.

Ὁ αὐτός Ταράσιος ἐν τῇ Δ' πράξει τῆς αὐτῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου λέγει τὰ ἑξῆς:

«Προσαγέσθωσαν εἰς μέσον ἡμῶν πρὸς ἀκρόασιν τῶν περιδόξων Ἁγίων Πατέρων αἱ βίβλοι καὶ ἐξ αὐτῶν ἀρυόμενοι ποτίσωμεν ἕκαστος ἡμῶν τὸ καθ' ἡμᾶς ποίμνιον, οὕτω γάρ καὶ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξελεύσεται ὁ ἡμέτερος φθόγγος, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τῶν ρημάτων ἡμῶν ἡ δύναμις διότι οὐ μετατίθεμεν ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀποστολικῶς διδασθέντες κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις ἃς παρελάβομεν» (Mansi τομ. 13 σελ. 41 καὶ σελ. 128). Μετὰ τὴν τοιαύτην δήλωσιν τοῦ Ταρασίου ὁλόκληρος ἡ Σύνοδος ἐκβοᾷ τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα.

«(Ἡ Ἁγία Σύνοδος ἐξεβόησε). Πατέρες κηρύττουσι, τέκνα ὑπακοῆς ἐσμέν καὶ ἐγκαυχώμεθα ἐν προσώπῳ μητρὸς τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας... Ἡμεῖς τοὺς θεομῶν τῶν Πατέρων φυλάττομεν, ἡμεῖς τοὺς προστεθέντας ἢ ἀφαιρούοντας ἐκ τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν...

Ἡμεῖς κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ πράγματα κρατοῦντες, κηρύσσομεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ μηδὲν προσπιθόντες μηδὲν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν ἀλλὰ τούτους βεβαιούμε τούτοις στηριζόμεθα. Εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς αὐτῆς Ζ' οἰκουμενικῆς

Συνόδου αναφέρεται τί απέφάνθη αὐτῇ εἰς ἀναίρεσιν τῆς πρό 30 ἐτῶν (δηλ. 30 ἐτη πρό τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου) συγκληθείσης ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Ἱερείας ψευδοσυνόδου ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ἥτις καὶ αὐτωναμόσθη Οἰκουμενική, καὶ ἥτις συνεκλήθη ἵνα κυρώσῃ τὴν θέλησιν τοῦ Κωνσταντίνου περὶ μὴ προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Περί τῆς ψευδοσυνόδου ταύτης ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος λέγει τὰ ἑξῆς:

«Μετά τῆς τοῦ κρείττονος ἐπιφροσύνης πρὸς αὐτοὺς ἀντιταξώμεθα, μίαν ἀσφάλειαν ἑαυτοῖς ποριζόμενοι, τὸ μὴ καινουργεῖσθαι τί παρ' ἡμῶν τῶν ἡκόντων εἰς θεοσεβείαν, πειθόμενοι δὲ μᾶλλον Ἀποστολικάς καὶ πατρικάς παραδόσεις... πῶς δ' αὐτῇ μεγάλῃ καὶ Οἰκουμενικῇ, ἣν οὔτε ἐδέξαντο, οὔτε συνεφώνησαν οἱ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν Πρόεδροι, ἀλλ' ἀναθέματι ταύτην παρέπεμψαν; Ἀλλ' οὔτε συμφρονούντες αὐτῇ τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἑω, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως, ἢ τοὺς σὺν αὐτοῖς μύστας καὶ ἀρχιερεῖς; Ὅντως καπνὸς ἀχλύος πλήρης σκοτίζων ὀφθαλμούς ἀφρόνων ὁ λόγος αὐτῶν, καὶ οὐχὶ λύχνος τεθεὶς ἐπὶ τὴν λυχνίαν τοῦ φωτίζεῖν τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Διότι τυπικῶς ὡς ἐν παραβύστω τὰ αὐτῶν ἐλαλήθη καὶ οὐκ ἐπάνω τοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ὅρου. Οὐδὲ εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἀποστολικῶς ἐξηλάθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν ἢ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν, ὥστε τῶν ἐξ ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων».

Εἰς τὰ αὐτὰ πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου φέρεται ἐπίσης τὸ ἑξῆς ὅπερ «ἀνέγνω ἐπιφάνιος διάκονος».

«...καὶ ποικίλους ρήμασι τὴν ἑαυτῶν γνώμην συροψώσαντες, τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὡς ἐσφαλμένην κρίνουσι, ἀπαλύνοντες τοὺς λόγους αὐτῶν ὑπὲρ ἑλαίον, γραφικά τινὰ φθεγγόμενοι... καὶ ρήμασι μὲν σχηματίζονται τὴν εὐσεβείαν, περὶ δὲ τὸν νοῦν κακουργοῦσι, καὶ τοῖς χεῖλεσι ταύτην τιμῶσι, τῇ δὲ καρδίᾳ πόρρω ἀπέχουσιν ἀπ' αὐτῆς (τῆς εὐσεβείας) μὴ προσιέμενοι δεχέσθαι τὴν ἐν παντὶ τῷ παρελθόντι χρόνῳ ὑπὸ τοσούτων ἁγίων κεκρατηκυῖαν παράδοσιν». Ὅποση ὁμοίότης τῶν τότε κρινόμενων, περὶ τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κοπρωνύμου μετὰ τῆς σήμερον, ἐναντίον τῆς «ὑπὸ τοσούτων ἁγίων κεκρατηκυίας παραδόσεως», αὐθαιρέτως καὶ μονομερῶς ἀποφασισθέντα!

Ἀλλὰ δὲν ἠρκέσθη εἰς ταῦτα μόνον ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ὁμιλοῦσα περὶ τῶν ἀσεβῶς καινοτομησάντων ἱεραρχῶν τῆς ἀνωτέρω ψευδοσυνόδου καὶ ἐλέγχουσα τὴν κενὴν αὐτῶν σπουδὴν πρὸς νεωτερισμούς, τοὺς ὁποίους καὶ οἱ σήμερον διέποντες τὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιδιώκουν ἐν ἀσεβεῖ περιφρονησίᾳ τῶν καθηγιασμένων ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν καὶ παραδόσεων, λέγει εἰς τὰ πρακτικά αὐτῆς καὶ τὰ ἑξῆς βαρυσήμαντα: «Αὐτοὶ τε...δόξαν... ἑαυτοῖς βουλόμενοι περιθεῖναι ἀδόξως παρὰ τῆς Καθολικῆς (ὀρθοδόξου) Ἐκκλησίας θριαμβεύοντες οἱ εἰκότος προσφέγγεται Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν διὰ τοῦ προφήτου: Οἱ ἱερεῖς ἠθέτησαν νόμον μου καὶ ἐβεβήλωσαν τὰ ἅγια μου ἀνάμεσαν ἁγίου καὶ βέβηλου οὐ διέστειλαν», καὶ κατηγορηματικῶς συκοφαντήσαντες τὴν Ἐκκλησίαν... Καὶ προφασισζόμενοι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις διαίρεσεως καὶ συγχύσεως περιβομβοῦσι λοιδωρήματος εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας..., οἱ γὰρ θεῶ κινούμενοι πάντοτε τοῖς πατράσι συμφωνοῦσι καὶ τοῖς παραδόσει τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, τῶν δὲ τὸ ὅποιον ὑψωσαν οἱ ἐχθρῶν ἀποφεύγουσιν».

Τὸ ἰσχυρότερον λοιπὸν τεῖχος τὸ ὅποιον ὕψωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας πρὸς περιφρονησιν τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἢ τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ συνελθεῖσα. Ἐπρόκειτο ὡς εἶδομεν περὶ τῆς παραδόσεως τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἐχομεν ἄρα διατάξεις Οἰκουμενικῆς συνόδου ἐπιβαλλούσας τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ διατάξεις αὗται περὶ τῶν παραδόσεων δὲν εἶναι μόνον τὰ πρακτικά τῆς Ζ' Συνόδου. Εἶναι ὁ Ὅρος τῆς Ζ' ταύτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅστις ἀναφέρεται ἀκριβῶς εἰς παραδόσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ περιχαρακώνει ἐν γένει τοὺς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ ὁ ὅρος αὐτός τῆς Συνόδου τὰ δόγματα αὐτῆς καὶ εἶναι Νόμος

ἀμετάτρεπτος καὶ ἀκατάλυτος τῆς Ἐκκλησίας, ἀφορῶν ὅχι εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πειθαρχίαν καὶ εὐταξίαν, ὅπως οἱ κανόνες, ἀλλ' εἰς τὴν πίστιν.

Τέλος δὲ ἡ αὐτὴ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπηύθυνε συνολικὴν ἐγκύκλιον «τοῖς θεοφιλεστάτοις ἱερεῦσι καὶ κληρικοῖς τῆς τε ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ Μ. Ἐκκλησίας καὶ πασῶν», ἐν τῇ ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰς ἑξῆς:

«... Οὕτως τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξηκολουθήσαμεν καὶ οὔτε ὕφειν οὔτε πλεονασμὸν ἐποίησάμεθα ἀλλ' ἀποστολικῶς διδασθέντες κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις ἃς παρελάβομεν, πάντα ἀποδεχόμενοι καὶ ἀσπαζόμενοι, ὅσα περὶ ἡ ἀγία καθολικὴ Ἐκκλησία ἀρχήθεν τῶν χρόνων ἀγράφως καὶ ἐγγράφως παρέλαβεν...»

Ἀλλ' ἐξουθένωσαν τὸ ρῆμα Κυρίου «ὁράτε» κ.τ.λ. Ἀθετήσαντες τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις.

Ἡ γὰρ ἀληθινὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐθυτάτη κρίσις καινουργεῖσθαι ἐν αὐτῇ συγχωρεῖ οὐδὲν, οὔτε ἀφαίρεσιν ποιεῖσθαι. Ἡμεῖς τοιγαροῦν πατρώοις νόμοις ἐπόμενοι, παρὰ τοῦ ἐνός πνεύματος λαβόντες χάριν ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐφυλάξαμεν καθὼς καὶ οἱ ἅγιοι ἐξ οἰκουμενικῶν Συνόδων παραδεδόκασι... Καὶ ὅστις ταύτης τῆς ὁμολογήσεως ἔχειται τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστὶ γνήσιος υἱὸς τε καὶ μέτοχος (Mansi T. 23 σελ. 412, 413, 416, κ.τ.λ.).

Δὲν δύναται οὐδεὶς νὰ εἴπῃ μετὰ τὰ ἀνωτέρω θεσπίσματα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὅτι αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δόγματα καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ μεταβληθῶσι. Διότι τὰ θεσπίσματα ταῦτα περὶ ἀμετατρέπτου καὶ ἀκαινοτομήτου τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων εἶναι τελειῶς καθηγιασμένα καὶ ἔχουσι τὴν ἰσχύν δογμάτων. Δὲν δύναται δὲ ἐπίσης οὐδεὶς νὰ ἱσχυρισθῇ ὅτι τὸ ὅλον καθεστὼς τῆς Ἐκκλησίας τῶν νηστειῶν, τῶν ἀκολουθιῶν, τῶν Κυριακοδρομιῶν καὶ ἄλλων τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων, καθεστὼς ἰδρυθὲν ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μετὰ τὸ ὅποιον συνδέεται ἀναποσπάτως, τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, δὲν δύναται, λέγομεν, οὐδεὶς νὰ ἱσχυρισθῇ ὅτι δὲν εἶναι παραδόσεις Ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἅπασαι αἱ κατόπιν Συνodoi, οἱ μετὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν ἐπικυροῦσι καὶ ἐπιβεβαιοῦσι τοὺς θεσπισθέντας ὁρους, κανόνας καὶ πράξεις τῶν ἐξ Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Οὐδεμία μεταγενεστέρα διενόηθη νὰ ἀνατρέψῃ ἢ νὰ μεταβάλῃ τὴν μακράκινα τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς ὃ εἶναι προσηρμοσμένον τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ πάσης εὐλαβείας οἱ μεταγενέστεροι Συνodoi ὠμίλουν περὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ πάσης ὑπερηφάνειας διεκήρυσσον τὴν πρὸς αὐτὰς πρροσλήψιν των καταφαίνεται ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῶν διατάξεων. Οὕτω ἢ ἐν Γάγγρα Σύνοδος κηρύσσει σεβαστὴν καὶ τηρητέαν τὴν παράδοσιν περὶ τῶν τότε ἐκείνων εἰς οὐς ἀπέκειντο λείψανα μαρτύρων ὡς καὶ περὶ τῶν λειτουργούντων ἐκεῖ καὶ τιμώντων τὴν μνήμην τῶν ἁγίων μαρτύρων κακίζουσα καὶ ἀναθεματίζουσα ἐκείνους, ὅτινες ἐνόμιζον βδελυκτάς τὰς ἐπὶ τῶν μαρτύρων συνάξεις.

Παράδοσιν λοιπὸν ἐξίσου σπουδαίαν καὶ σοβαράν, ὅπως καὶ ἡ παράδοσις τοῦ κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἑορτολογίου, μεθ' οὗ συνέχονται Πασχάλιον, Κυριακοδρόμιον, νηστεία κ.λ.π., ἡ ἀνωτέρω Σύνοδος ἐννοεῖ νὰ κρατῇ καὶ καταστήσῃ σεβαστὴν, ἐνῶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν τὴν ἐποδοπάτησεν ὡς ἐάν ἐπρόκειτο περὶ κοινῆς ἐμποροπανηγύρεως καὶ τὴν κατηγόρησε μετὰ τῆς μεγαλυτέρας εὐκολίας.

Κατ' ἄλλον κανόνα τῆς αὐτῆς Συνόδου, τοῦ ΙΘ' ὁ τὰς ἐκκλησιαστικὰς νηστείας ἐκτρέπων, ἀνάθεμα. Τὸ κείμενον τοῦ Κανόνος ἔχει ὡς ἑξῆς. «Εἰ τὰς τῶν ἀσκουμένων, χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανεύοιτο, καὶ παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλῶσι, ἀποκυροῦντος ἐν αὐτῇ τελείου λογισμοῦ, ἀνάθεμα ἐστω».

Κατά τόν έρμηνευτήν δέ Ζωναράν έπειδή οί περί τόν Ευστάθιον έλυον τάς παραδεδομένας νηστείας λέγοντες ότι αύτα έφθασαν είς τήν τελειότητα και δέν έχουσιν ανάγκην νηστείας, ή Σύνοδος έξεφώνησε τόν άνωτέρω κανόνα καταψηφίζουσα άνάθεμα είς τούς καταργούντας τάς παραδεδομένας νηστείας τάς υπό τής Εκκλησίας φυλαττομένας, εκτός άν πρόκειται περί σωματικής άσθενείας.

Παρ' όλον όμως τόν άνωτέρω Κανόνα, τόν άπαγορεύοντα τήν κατάργησιν τών εκ παραδόσεων νηστειών, ή 'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών διά τής πρωτοβουλίας αύτης προς μεταβολήν του 'Εκ-κλησιαστικού ήμερολογίου, κατήργησεν, ως είδομεν, πάντοτε μέν κατά 13 ήμέρας, κατά τινα δέ έτη και τελείως τήν νηστείαν τών 'Αγίων 'Αποστόλων τήν εκ παραδόσεως τής 'Εκκλησίας ισχύουσας.

Σημαντικώταται εΐναι αΐ διατάξεις του λεγομένου « Τόμου τής 'Ενώσεως », του εκδοθέντος κατά τό έτος 920 εν Κωνσταντινουπόλει επί Κωνσταντίνου του Πορφυρογέννη, όστις συγκαλέσας τόν τε Πατριάρχην Νικόλαον και σύμπαντας τούς Αρχιερεΐς, έπεισε τούτους, όπως συνερχόμενοι, επαναφέρουσι τήν ένωσιν και τήν όμόνοιαν τής Εκκλησίας, ήτις είχε διαταραχθή, εκ του παρανόμου γάμου του Λέοντος του Σοφοϋ, έλθόντος είς τέταρτον γάμον και ένεκα τούτου άφορισθέντος υπό του Πατριάρχου και τών Μητροπολιτών. 'Εκ τούτου γεννήθησαν σχίσματα και στάσεις είς τήν 'Εκκλησίαν αναγκάσαντα τόν Λέοντα να έξωρίση τόν Πατριάρχην Νικόλαον και να έγκαθιδρύση ως Πατριάρχην τόν πνευματικόν αυτού Εϋθύμιον. 'Αποθανόντος όμως του Λέοντος ο άδελφός αυτού 'Αλέξανδρος, γένόμενος βασιλεύς, έξεδίωξε τόν Εϋθύμιο και επανέφερεν τόν Πατριάρχην Νικόλαον, γεγονός τό όποϊον επέτεινε τήν εν τή Εκκλησία διαίρεσιν και στάσιν. Διά τούτο μετά τόν θάνατον του 'Αλεξάνδρου ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, θέλων να άποκαταστήση τήν ένότητα και όμόνοιαν τής Εκκλησίας συνεκάλεσε όλους τούς 'Αρχιερεΐς οιτίνες έξεδωκαν τόν « Τόμον τής 'Ενώσεως ». 'Εκ τής ιδιαιτέρα αύτης σημασίας του Τόμου, τούτου τά αποφασισθέντα δι' αυτού έχουν ιδιαιτέραν βαρύτητα.

Του τόμου τούτου ο Δ' Κανών λέγει: « Άπαντα τά παρά τήν 'Εκκλησιαστικήν παράδοσιν και τήν διδασκαλίαν και ύποτύπωσιν τών άοιδήμων Πατέρων καινοτομηθέντα και πραχθέντα ή μετά τούτο πραχθησόμενα άνάθεμα ».

Ο δέ Ζ' Κανών του αυτού « Τόμου τής 'Ενώσεως » προσθέτει: « Τοΐς έν καταφρονήσει τιθεμένοις τούς ιερούς και θείους κανόνας τών μακαρίων Πατέρων ήμϊν, οί και τήν άγιάν 'Εκκλησίαν, υπερέιδουσι, και όλην τήν χριστιανικήν πολιτείαν κοσμοϋντες προς θείαν οδηγούσιν εύλάβειαν άνάθεμα ».

Επομένως κατά τάς διατάξεις του «τόμου τής Ενώσεως» όχι μόνον τά έως τότε καινοτομηθέντα και πραχθέντα παρά τήν 'Εκ-κλησιαστικήν Παράδοσιν καταδικάζονται και αναθεματίζονται, αλλά και τά είς τό μέλλον παραχθησόμενα παρά τήν εκκλησιαστικήν παράδοσιν. Σαφώς άρα και άνενδοιάστως καταδικαστέα και άποδοκιμαστέα εΐναι κατά τούς κανόνες του άνωτέρου «Τόμου 'Ενώσεως» τά καταργούνται τήν παράδοσιν εν τή ματαβολή έορτών και νηστειών και άλλων διατάξεων του Τυπικού τής 'Εκκλησίας.

Τέλος τά περί παραδόσεων τής 'Εκκλησίας έμπνευσμένα αξιώματα και ύψηλά διδάγματα του Μεγάλου Φωτίου (Λογίου και Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως) είς τάς περιφήμους 263 έπιστολάς του, εΐναι άξια μεγάλης προσοχής. Διότι ο Φώτιος ήτο ο τής 'Ορθοδοξίας αίτητος πρόμαχος, ο σοφώτατος τών Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως, ο κατά τόν Ζαμπέλλιον «καταβάς είς τάφον όμολογητής τών πατρών παραδόσεων ». Θά μεταφέρωμεν ένταϋθα όλίγα μόνον, διότι θά θέλαμε τόμον όλόκληρον, ίνα περιλάβη, τά περί τών παραδόσεων αναφερόμενα είς τάς έπιστολάς του, αίτίνες εΐναι δογματικά και έρμηνευτικά, παραινετικά και παραμυθητικά.

Εκ τών πρώτων έπιστολών το ή Γ' άπευθυνομένη προς Πάπαν τής Πρεσβυτέρας Ρώμης Νικόλαον περιλαμβάνει μεταξύ

τύλειστων άλλων και τά εξής: « Πολλοί κανόνες άλλοις μέν προσδίδονται έταίροις δέ ουδέ γνώριμοι. Ό παραλαβών και άθετών δίκης άξιος... Καί γάρ έστί όντως κοινά πᾶσιν, άπαντος φυλάττειν επάναγκες και πρό γε τών άλλων τά περί πίστεως, ένθα και τό παρεκκλίνει μικρόν, άμαρτεΐν έστίν άμαρτίαν τήν προς τόν θάνατον... Τίς δέ τών Δεσποτικών και Πατερικών και Συνοδικών δογμάτων ουκ άν αισχυνθείς και πρώτων όμολογήσαι τήν έξουδένωσιν; (τό τελευταϊόν τούτο είπεν ο Φώτιος κατά τών καινοτομούντων Λατίνων ως έξουδενούντων τά Δεσποτικά και Πατρικά και Συνοδικά προστάγματα)...Δεΐ γάρ τά τεθέντα φυλάσσειν και πατράσι τέκνα δίκαιον τε και όσιον πειθαρχείν...φιλεΐ γάρ ως τά πολλά τών άγελαίων ο τρόπος διά τό τής γής γνώμης ήρρωστικός και άσπληρικτον ταΐς καινοτομίαις τε και ταΐς νεωτεροποιΐας προσκεχνημένα μάλλον ή ταΐς καθεστηκόσι και καλώς κειμένοις προσεπερείδεσθαι ».

Η Δ' 'Επιστολή του Φωτίου, ήτις έστί η περιώνυμος αυτού εγκύκλιος ή θορυβήσασα τόσον τόν Πάπαν Νικόλαον, ώστε έντρομος να επικαλεσθή είς συμμαχίαν όλην τήν Δύσιν, άπευθύνεται προς τούς τής 'Ανατολής Αρχιερατικούς θρόνους και περιλαμβάνει και τά εξής:

«...Και πρώτον μέν αυτούς εκθεσίμως είς τήν τών Σαββάτων νηστείαν μετέστησαν, οΐδε δε και ή μικρά τών παραδοθέντων άθέτησις και προς όλην του δόγματος επιτρέψαι καταφρόνησιν! »

Γράφων δε εν τή έπιστολή αύτη ο Φώτιος περί τής άσβεΐας τών Δυτικών 'Επισκόπων, ους όνομάζει « 'Επισκόπους του σκότους, οιτίνες ένέσπειραν, πολλά άθέμιτα είς τό 'Εθνος τών Βουλγάρων » εκφράζει όλην αυτού τήν θλίψιν διά τήν παραβίαν και άπώλειαν τών παραδεδομένων υπό τής Εκκλησίας θεσπισμάτων διά τής εξής ωραιότητας εικόνας: «... 'Ηλθεν ή τούτων φήμη είς τάς ήμετέρας ακοάς επλήγηνμεν διά μέσων τών σπλάχνων καιριάν πληγήν, ως είτις τά έκγονα τής κοιλίας αυτού κατ'όφθαλμούς ίδοι υπό έρπετων και θηρίων σπαρασσόμενα τε και διασπώμενα. Καί γάρ οΐς κόποι και πόνοι και ιδρώτες είς τήν εκείνων αναγέννησιν τε και τελείωσιν κατεβλήθησαν αναλόγως αυτοΐς συμπεσΐν άφόρητον τήν λύπην και τήν συμφοράν, τών γεννημάτων παραπολλυμένων, έξεγένετο ».

Περαιτέρω εν τή αύτē έπιστολή όμιλών περί τών νηστειών κατά Σάββατον λέγει τά εξής επαναλαμβάνων τόν 'Αποστολικόν και Συνοδικόν κανόνα: « 'Επειδή μεμαθήκαμεν τούς εν τή Ρωμαίων πόλει εν ταΐς 'Αγίαις τής Τεσσαρακοστής νηστείαις τής αύτης Σάββασιν νηστεύειν παρά τήν παραδοθεΐσαν 'Εκκλησιαστικήν ακολουθίαν, έδοξε τή άγία Συνόδω ώστε κρατεΐν και επί τήν Ρωμαίων 'Εκ κλησίαν άπαρσασεύτως τόν κανόνα τόν λέγοντα: » « Εί τις Κληρικός εύρεθείη τή 'Αγία Κυριακή νηστεύων ή του Σάββατου, πλην του ένός και μόνου, καθαιρείσω ει δέ λαϊκός, άφορίζεσθω »

Εν άλλη έπιστολή του, ΣΤ', άπευθυνομένη προς Μιχαήλ τόν 'Αρχοντα Βουλγαρίας και διδάσκων αυτόν. « Τί έστί έργον 'Αρχοντος » λέγει μεταξύ άλλων. « Όσπερ γάρ επί τών κάλλει διαφερόντων σωμάτων και μικρά τις επιγενεσμένη κοιλΐς θάπτον συνόπτται και πεφώραται τή παραθέσει τής λοιπής εν τῷ σώματι ωραιότητος, τοΐς δι' αΐσχροΐς τήν όψιν ουκ άν έξελεγθεΐει ραδίως τά τής άσχημοσύνης πάθη επισυνιστάμενα (ύπολανθάνει γάρ τής όμορφίας τῷ συγγενεΐ και τή όμοιότητι), ούτω και επί τής τών χριστιανών ωραιωτάτης ως άληθώς και υπερλάμπρου θρησκείας και πίστεως, καν τό βραχύτατόν της αύτης παρατρέψη, μεγάλην άσχημοσύνην εργάζεται και παραυτίκα τόν έλεγχον δέχεται... Ούτω Χριστός ο κοινός Δεσπότης κελεύει..., και μη καταισχύειν τήν πίστιν διά τών πράξεων. Ούτω Παϋλος ο μέγας τής Εκκλησίας συμβουλεύει Διδάσκαλος. Ούτω Πέτρος ο κορυφαΐος τών 'Αποστόλων και τών Ουρανίων πυλών τάς κλειΐς έμπεπιστευμένος και τήν είσοδον. Ούτω τών λοιπών 'Αποστόλων ο θεΐος χορός τήν Οικουμενικήν εμαθήτευσεν. Ούτω ήμϊν οί πατέρες παρειλήμφασιν ούτως ήμϊν τοΐς μετ'εκείνους

παραδεδώκασιν...»

Εν άλλη επιστολή τῷ 1464 ἀπὸ τῆς ὑπερορίας του πρὸς τοὺς ἐπισκόπους λέγει: «...Πῶς γὰρ ὁ τοιαῦτα λέγων ἢ ἐννοῶν, οἷα λέγειν ἡμᾶς καὶ φρονεῖν ὁ καλὸς ἐκεῖνος φίλος ἀνεπλάσσο οὐκ εἰς ἔσχατον μὲν ἀνοίας ἐλαύνει, κοινὸς δὲ προδότης πάσης ἐστὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπερόπτης δὲ καὶ ὑβριστὴς καὶ τῶν Πατρικῶν παραδόσεων». Καὶ τέλος ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «...καὶ μὴ λυπεῖν τὴν πατρῶν τάξιν, ἣν ὑμεῖς οἱ πρόγονοι δι' ᾧ ἐπραξαν, κατέχειν παραδεδώκασιν».

Ἐνῷ λοιπὸν τόσοι θεόφρονες Πατέρες καὶ μεγάλοι διδασκαλοὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁμολογοῦσι πίστιν καὶ σεβασμὸν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατωχύρῳσαν τὴν τήρησιν αὐτῶν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῇ πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, παραμέρισε καὶ ἐλάκτισε πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν ἀντορθόδοξον νεωτερισμὸν τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ἀποτελέσματα τῆς Μεταβολῆς.

ΕΞ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων δυνάμεθανά ἐξαγάγωμεν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα ἀναντίλεκτα, ἀψευδῆ, αὐταπόδικτα, κατωχυρωμένα διὰ τῶν ἐπισήμων κειμένων, ἅτινα ἐδομοσίευσαν.

Α) Ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, ἢ συνεπαγομένη τὴν ἀνατροπὴν ὅλης τῆς ἐκ παραδόσεως Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ τοῦ παραδεδομένου Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, ἐγένετο τῇ πρωτοβουλία καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου.

Β) Ὅτι ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἐλήφθη καὶ ἡ εἰσηγήσις ἐγένετο ἀνευ οὐδενὸς σοβαροῦ λόγου καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς σπουδαίας ἀνάγκης καὶ χωρὶς οὐδεμίᾳ πίεσιν ἢ βίᾳ νὰ ἀσκηθῇ ὑπὸ τινος.

Γ) Ὅτι ἡ καινοτομία ἀπεφασίσθη παρὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ « Πανορθόδοξου Συνεδρίου » καὶ παρὰ τὴν μεταγενεστέραν ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθ' ἃς ἀποφάσεις ἡ κριθεῖσα ὡς ἀναγκαία μεταβολὴ ἐξηρτήθη ἀπὸ τὸν ὅρον τῆς « συναίσεως ἁπασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ».

Δ) Ὅτι ἡ καινοτομία ἐγένετο ἐναντίον τῆς σαφοῦς καὶ δεδηλωμένης γνώμης τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἀγίου Ὁρους, ἀρνηθειῶν νὰ ἐφαρμόσουν τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνευ συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ε) Ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἰσχυρισθέντος ὅτι ἐκτελεῖ ἐντολὴν τῆς Ἱεραρχίας, ἐνῷ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας ἡ ληφθεῖσα τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1923 ἦτο μὲν ἡ ἀφομοίωσις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικόν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συμφωνίας πρὸς τοῦτο ὅχι μόνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

ΣΤ) Ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μεθ' ὅλας τὰς ἐπ' αὐτοῦ πιέσεις τῆς Ἐπαναστατικῆς τότε Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη μὲν τὴν εἰσηγήσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἀναγγελεῖσαν ἀπόφασιν αὐτοῦ ὅπως ἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς 10-23 Μαρτίου 1924 ἀλλ' ἐπέμενε ὅπως τοῦτο γίνῃ « ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς Ὁρθόδοξοις Ἐκκλησίαις » τῶν ὁποίων τὴν συναίνεσιν ἐθεώρει ἀναγκαίαν.

Ζ) Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀποφασίσας μονομερῶς νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ Νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον ἀπὸ τὴν 10-23 Μαρτίου ἠσκησε διὰ τοῦ Υπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ψυχολογικὴν βίαν ἐπὶ τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου, ὅστις παρὰ τὴν δεδηλωμένην γνώμην του περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συναίνεσεως ἁπασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐξηναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὴν μονομερῆ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ μετ' αὐτῆς τὸ Νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ 10-23 Μαρτίου 1924.

Η) Ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκ-

κλησίᾳ ἐγένετο οὕτω ἀνευ τινὸς νόμου ἢ διατάγματος, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν πρὸς τοὺς ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δι' ἐνὸς τηλεγράφου τοῦ Υπ.

Ἐξωτερικῶν λέγοντας τῇ παρρακλήσει τοῦ Ἀρχ/που. Τὴν μεταβολὴν εἰς τὰς λοιπὰς αὐτοκεφάλους ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, κατὰ παράβασιν καὶ ἀθέτησιν τοῦ ἑως τότε ἰσχύοντος καὶ μηδέποτε καταργηθέντος ἢ ἀκυρωθέντος.

Θ) Διάταγμα τῆς Ἐπαναστάσεως (25 Ἰανουαρίου 1923) διὰ τοῦ ὁποίου διετηρήθη « ἐν ἰσχύ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς ».

Ι) Ὅτι εἰς τὴν αὐθαίρετον καὶ μονομερῶς γενομένην μεταβολὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δέσπασε τὴν ἐνότητά τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐχώρισεν ἀπὸ ἄλλας Ὁρθόδοξους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐορτάζουσαν, νηστεύουσιν καὶ ἱερουργοῦσαν οὐχὶ συγχρόνως μεθ' ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

ΙΑ) Ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δημιουργήσας οὕτω σχίσμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἀνατροπῆς ὅλης τῆς ἀπὸ αἰῶνων κρατούσης Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως τῆς προσηρμοσμένης εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, παρεβίασε τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας Ἀποστολικοὶ καὶ Συνοδικοὶ κανόνες Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων ἐκήρυξαν ἰσχυράς καὶ ἀπαρασλεύτους, ἀναθεματίσαντες τοὺς μὴ τηροῦντας αὐτάς.

ΙΒ) Διὰ τῆς καταπατήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν παρεβίασε τὴν θεμελιώδη διάταξιν τοῦ Συντάγματος καθ' ἣν « ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχει ἀναποσπάτως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τηρούσης ἀπαρασλεύτως τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνες καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις ». Ἄς μὴ ὑπολάβῃ τις ἀμαθὴς καὶ ἀγευστος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων, ὅτι πρόκειται περὶ παρωνυχίδος καὶ ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου εἶναι ἀπλῶς ζήτημα ἀριθμητικόν, ἥτοι προσθήκης ἢ ἀφαίρεσεως 13 ἡμερῶν. Τοῦτο ὑποστηρίζων θὰ ἐλεγχθῇ ἀνιστόρητος ἀγνοῶν τοὺς ὑπερλάμπρους ἀγῶνας ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας διὰ τῶν ὁποίων ἐπεκράτησεν ὑψώθη καὶ ἐμεγαλύνθη τὸ ἔθνος ἡμῶν, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξὶς εἶναι συνηφασμένη μετὰ τὴν γέννησιν, τὴν ζωὴν, τὴν δρᾶσιν καὶ τὸ κλῆρος τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐλληνες ἱεράρχαι ἀψηφοῦντες τὸ Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, περιφρονοῦντες καὶ καταπατοῦντες τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς προασπίζοντας θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνες δὲν εἶναι μόνον ἐπίσκοποι καὶ ἀπαρνηταὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως καὶ θρησκείας ἀλλὰ εἶναι ὑπονομευταὶ καὶ τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἐνότητος εἶναι σκέτοι κοσμοπολῖται ἀνευ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, με ἐσβεσμενον τὸ πατριωτικὸ πῦρ εἰς τὰ στήθη των, ἀλληλίζοντες ἄλλ' ὅχι ἔλληνες. Ἱεράρχαι τῷ σχῆμα ἄλλ' ὅχι ἀληθεῖς ἀπόστολοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτι ἐκράτησαν καὶ ἐσεβάσθησαν ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνας οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν, δὲν τὸ ἐσεβάσθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Οὐδεὶς Αὐτοκράτωρ, οὐδεὶς Πατριάρχης, οὐδεμία Σύνοδος Οἰκουμενικὴ ἢ τοπικὴ οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας ἔθεσεν ἐπὶ δύο χιλιάδες ἐτη χεῖρα ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου. Ἀφ' ἧς ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἐνεωτέρισεν εἰσαγαγοῦσα τὸ νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἠσκήθη τοιαύτη πίεσις καὶ τοιαύτη βία σωματικὴ καὶ ψυχολογικὴ ἐπὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Νέου « καλλενδαρίου », ὥστε νὰ διεγείρῃ στάσεις καὶ διαιρέσεις εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς καὶ νὰ ἀπειλῇ αὐτὴν τὴν πολιτικὴν καὶ προσωπικὴν ἀκόμη ὑπαρξὶν κρατῶν, ἐθνοτήτων, θρόνων καὶ

Πατριαρχών. Καί όμως η Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ πάντων τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιπροσώπων αὐτῆς ὅχι μόνον δὲν ὑπέκυψεν ἀλλὰ σθεναρώτατα ἠγωνίσθη, καὶ ὑψώσασα τὴν σημαίαν τῶν παραδόσεων τῆς ἐθωρακίσθη δι' αὐτῆς, τὴν ἠπλώσεν εἰς ὅλην τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ κεραυνοβόλησε διὰ κανόνων, ἀναθεμάτων καὶ ἀφορισμοῦ πάντας τοὺς νεωτερίζοντας, τοὺς ζητούντας νὰ μεταβάλωσι τὸ καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Καὶ ὅ,τι ἠρνήθησαν νὰ διαπράξουν πᾶσαι αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, οἱ, Ἱερεμίας Ἰωακείμ, Φώτιος, ἅπαντες οἱ γεραροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας στηλοβάται, τὸ διέπραξεν ἐν μιᾷ στιγμῇ, μονομερῶς, αὐθαίρετως ἀνιέρως, ἀντορθοδόξως, διὰ μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ Ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἐπανατακτὴ δίκαιῃ ἀρχηγός αὐτῆς κατακρημνίσας δύο χιλιάδων ἐτῶν ἱερὸν καὶ καθηγιασμένον οἰκοδόμημα, τὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα ἰσοπεδώσῃ τοῦτο μέ τὸ ἰσοῦτικόν καὶ κακότεχνον οἰκοδόμημα τῆς ποιητικῆς Ἐκκλησίας!

Ποία πρόφασις ποία δικαιολογία, ποία ἐπιχειρήματα εἶναι ἱκανὰ νὰ πνίξουν τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας τὴν «πραγματικὴν ἀληθείαν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου» ἥτις διακηρύσσει διὰ κειμένων, διὰ γραφῶν, διὰ Συνόδων, διὰ Κανόνων, δι' ἀποφάσεων ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἡ ἀντικανονική, ἡ αὐθαίρετος, ἡ ἄνευ τῆς συμφωνίας ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἶναι ὑπερτέρα τῶν Δογματικῶν παραβάσεων διασπῶσα τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ λατρείᾳ, δημιουργοῦσα σχίσματα καὶ διαιρέσεις, ἀνατρέπουσα θείους καὶ ἱερούς κανόνας, προσβάλλουσα καὶ ποδοπατοῦσα προαιωνίου Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις.

Ποία χεῖλη Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων δύνανται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι τὴν διάσωσιν τῆς πίστεως ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς τὴν διάσωσιν τοῦ ἔθνους μας ὀφείλομεν εἰς τὴν μὴ προσχώρησιν ἡμῶν εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ νεωτεριστὴς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἔκαμε τὸ πρῶτον παράτολμον βῆμα διὰ τῆς ἀντορθοδόξου καὶ ἀντεθνικῆς αὐτοῦ στάσεως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Τί ὀφείλομεν ὡς Ἕθνος εἰς τὴν ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐμμονὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ Πάτρια καὶ εἰς τὴν ἀρνήσιν πάντοτε αὐτῆς νὰ προσχωρήσῃ εἰς τοὺς νεωτερισμοὺς τῆς Δύσεως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπικωμῶμεν ἡμεῖς.

Τὸ βροντοφωνεῖ ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ὁ Σπυριδὼν Ζαμπέλιος ὁ πολυμαθέστατος καὶ εὐγλωττότατος Λευκάδιος λόγιος καὶ συγγραφεὺς γράφων περὶ τοῦ μεγάλου Φωτίου τοῦ σοφοῦ, λέγει εἰς τὰς Βυζαντινὰς αὐτοῦ μελέτας (σελ. 485-β). Ὁ Φώτιος κατεβαίνει εἰς τὸν τάφον ὁμολογητῆς τῶν πατέρων καὶ πατρίων παραδόσεων ὅμως τὸ ψήφισμα τῆς ὁγδῆς ἐκείνης Συνόδου, ἡ Καινὴ αὕτη Διαθήκη τῆς Ἑλληνικῆς ἐνότητος, ἐπιτεῖ, ἐπικρατεῖ, ἡγεμονεῖ, καὶ τὸ γένος μας θωρακίζει ἐπὶ χιλίους ἐνιαυτούς.

Ὁ δὲ αἰόδημος Κοραΐς εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ τοῦ Α' Τόμου τῶν Ἀτάκτων (σελ. 24) λέγει τὰ ἑξῆς: «Εἰς δεισιδαιμονίαν ἡμῶν ἀποδίδουσιν οἱ Ἀλλάτινοι τὸ πείσμα τοῦ κοινοῦ λαοῦ νὰ μὴ ἐνωθῇ με τοὺς παπιστάς, καὶ τὴν σταθεράν αὐτοῦ ἀντίστασιν εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ τὸν ἐνώσουν Αὐτοκράτορας. Εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν ὅμως ταύτην (ἀν ἐγέννησε ποτὲ τι καλὸν ἢ δεισιδαιμονία) χρεωστοῦμεν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες τὴν ὑπαρξίν μας. Χωρὶς τὸ εὐτυχέστατον τοῦτο πείσμα τῶν πρὸ ἡμῶν, καὶ ἡ δεισιδαιμονία, ἤθελ' αὐξηθῇ ἐπὶ πλέον καὶ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Δυτικῶν Μοναχῶν ἐμελλαν νὰ καταβρωμίσωσι τὸ ἔδαφος τῆς ταιλαιπύρου Ἑλλάδος καὶ τα νεκρικά τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως κριτήρια νὰ φλογίσωσι τοὺς Ἕλληνας ὡς κατέφλεξαν πολλὰς μυριάδας Δυτικῶν, καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία νὰ ὑποταχθῇ τὸν Πάπαν, καθὼς ὑποτάσσονται ἀκόμη σήμερον (1928) πολλοὶ τῆς φωτισμένης Εὐρώπης λαοί, ἄλλοι διότι κρατοῦν ἐτι τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους εἰς τὰ πανταχόθεν περιλάμποντα φῶτα τῆς παιδείας, καὶ ἄλλοι, διότι ἔχοντες καὶ αὐτοὶ μεταξύ τῶν ὅχι ὀλίγους ἀκόμη ἐκουσίους τυφλοὺς, ἐκρίναν

φρονιμώτερον νὰ ἀφήσωσι τὴν κατὰ τριψίν τῆς Παπικῆς Τυραννίας εἰς τὸ ρίνιον τῆς τυπογραφίας, παρὰ νὰ τὴν πελεκίσωσι μέ βία...».

Ὁ θοῦμενοι ἀπὸ πνεῦμα νεωτερισμοῦν σήμερον οἱ διευθύνοντες τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὸν μέγαν κίνδυνον σχίσματος ἥτοι τῆς διασπάσεως τῆς ἐνότητος ἡμῶν ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ λατρείᾳ, κίνδυνον ὃν ἐγκυμονεῖ ἡ προσαρμογὴ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς τὸ νέον τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ἡμερολόγιον καὶ ὅστις δύναται νὰ ἀποβῇ καὶ ἐθνικὸς κίνδυνος. Καὶ περὶ φρονούμεν ἡμεῖς οἱ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ καταπατοῦμεν τὰς παραδόσεις αὐτῆς, καθ' ἣν ἐποχὴν καὶ αὐτὸς ὁ πάπας σήμερον οἶονεῖ στηλιτεύων καὶ καταισχνών τὴν μωρίαν καὶ κωφότητα τῶν ἰθύνοντων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θεωρεῖ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὅτι αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ τροποποιήσεις καὶ ἂν δὲν προσκρούουν εἰς δόγματα εἶναι ὅμως ἐγκατάλειψις ἀποκατεστημένων παραδόσεων».

Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς τὰς ἀποκρούει.

Εἰς ἐν ἄρθρον τῆς Παρισινῆς «Journal» ὁ Ρενέ Συντρά πραγματευόμενος τὸ ζήτημα περὶ σταθεροποιήσεως τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ζήτημα εὐρισκόμενον ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν ἡμερήσιαν διάταξιν τῆς κοινωνίας τῶν ἐθνῶν ἐκθέτει τὰς γνώμας τὰς ὁποίας ἐξέφρασαν ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι, ἡ Ἀγγλικανικὴ, οἱ τῆς Ἀμερικῆς καὶ Γερμανίας Εὐαγγελικαὶ, ἡ Ὁμοσπονδία τῶν διαμαρτυρομένων τῆς Ἑλβετίας, ὡς καὶ 82 ἄλλαι Ἐκκλησίαι διαμαρτυρομένων αἰτίνες πᾶσαι συμπίπτουν μετὰ τὴν προτεινομένην μεταρρύθμισιν, ὡς χρησίμον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ γνώμη ὅμως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας (τοῦ Πάπα) εἶναι ἐντελὴς διάφορος. Ἡ Ἁγία ἐδρα τὴν 7 Ἀπριλίου 1924 διὰ τοῦ ἐν Ἑλβετία Ἀποστολικοῦ αὐτῆς Νουτισίου, ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Ἡ Ἁγία ἐδρα μετ' εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλει ὅτι ἡ κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἀναγνωρίζει ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἰδίως ὅ,τι ἀφορὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ Πάσχα εἶναι κυρίως Ἐκκλησιαστικόν.

Ἡ Ἁγία ἐδρα φρονεῖ ὅτι αἱ τυχόν τροποποιήσεις, ἂν δὲν προκαλῶσι δογματικὰς δυσκολίας, θά ἡδύναντο ὅμως νὰ ἐπιφέρωσι ἐγκατάλειψιν ἀποκατεστημένων, ἄνευ τῆς ὑπάρξεως λόγων παγκοσμίου συμφέροντος.

Ἡ Ἁγία Ἐδρα κανένα λόγον δὲν εὗρισκε νὰ ἐπαρκῇ διὰ νὰ μεταβάλῃ ὅτι ἔχει καθιερωθῇ διὰ μακρῆς χρήσεως καὶ δι' ἀποφάσεων τῶν Ἀρχαίων Συνόδων. Κατὰ συνέπειαν, ἐὰν ἀπεδεῖκνυετο, ὅ,τι τὸ γενικόν συμφέρον ἀπαιτεῖ κάποια τινα μεταβολὴν εἰς τὰς παραδόσεις, ἡ Ἁγία Ἐδρα δὲν θά ἐξήταζε τὸ ζήτημα, ἂν προηγουμένως δὲν ἐλαμβάνετο ἀπόφασις εἰς μίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον». Ὅρα ἄρθρον Καθηγητοῦ κ. Ψάχου εἰς τὸ Περιοδικόν «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» φύλ. 5ον 19 Μαρτίου 1928). Ἐπρεπε καὶ αὕτη ἡ παπικὴ Ἐκκλησία νὰ δώσῃ μᾶθημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ μᾶθημα καυστικώτατον.

Ἐνῶ ὁ πάπας ἀρνέϊται πᾶσαν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ καὶ πρὸς τὰ καθιερωθέντα δι' ἀποφάσεων τῶν Ἀρχαίων Συνόδων καὶ εὐλαβέστερος πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν Ἀρχηγόν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐννοεῖ οὔτε καν νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Ἀρχηγός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας γράφει εἰς τὰ «παλιὰ του ὑποδήματα» τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διὰ μιᾶς αὐθαίρεσας καὶ μονομεροῦς ἀποφάσεώς του, παρὰ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τροποποιεῖ τὸ Ἐκκλησιαστικόν Ἡμερολόγιον καὶ προκαλεῖ σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁλέθριον!

Ὁ Ἀχαρνῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

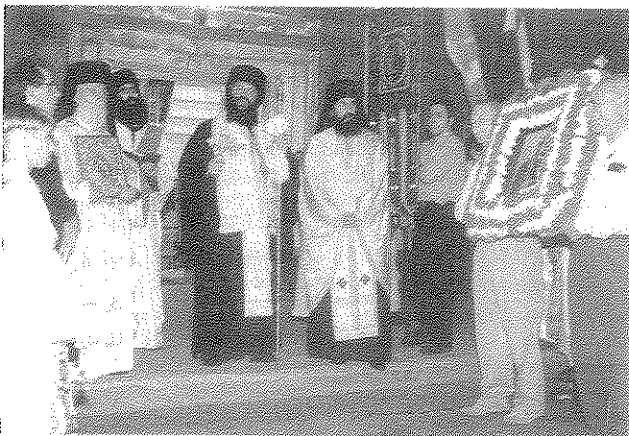
ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

● Στις 22 'Ιουλίου πανηγύρισε ο Καθεδρικός Ναός της 'Αγίας Μαρκέλλας εἰς 'Αστόρια 'Αμερικῆς. Στόν ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. 'Αμερικῆς κ. Παῦλος, ὁ ὁποῖος καί ἐτέλεσε τήν πανηγυρική θεία Λειτουργία, στήν ὁποία ἔλαβαν μέρος πολλοί 'Ιερεῖς ἐξ 'Αμερικῆς, ὡς καί ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μανιώτης.

● Κατά τήν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβ. 'Αμερικῆς κ. Παῦλος ἐχειροτόνησε πρεσβύτερον τόν διάκονον π. Θεόδωρον Γιαννακόπουλον, πατέρα ἑξη τέκνων.

● Στις 25 'Ιουλίου πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός 'Αγίας 'Αννης εἰς Μόντρεαλ Καναδά. Στις ἑορταστικές ἐκδηλώσεις προεξῆρχεν ὁ Σεβ. 'Αμερικῆς κ. Παῦλος.

Στή φωτογραφία διακρίνεται ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν Χρυσόστομος Μανιώτης, ὁ ἐφημέριος τοῦ ναοῦ 'Αρχιμ. π. Νικόδημος Καλατζῆς καί ὁ 'Ιεροδιάκονος Χριστόδουλος.

● Στις 26 'Ιουλίου πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός 'Αγ. Παρασκευῆς Μοναστηρακίου 'Αθηνῶν.

● Στις 2 Αὐγούστου, ἑορτή τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων τοῦ 'Αγίου Στεφάνου, πανηγύρισε ἡ 'Ιερά Μονή 'Αγίου Στεφάνου Παλαιοῦ Ηρακλείου, ὅπου ἐτελέσθη ἀγρυπνία.

● Στις 6 Αὐγούστου πανηγύρισε ἡ 'Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Βαρνάβα 'Αττικῆς, ὅπου ἐτελέσθη ἀγρυπνία.

● Τήν ἴδιαν ἡμέραν πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος περιοχῆς 'Αγίας Βαρβάρας Αἰγάλεω.

Τήν παραμονή ἐτελέσθη ἑσπερινός καί Λιτανεία χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκοποῦ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

● Στις 15 Αὐγούστου πανηγύρισε ὁ Καθεδρικός 'Ιερός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς.

Τήν παραμονή ἐτελέσθη πανηγυρικός ἑσπερινός καί Λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, συμπαραστατομένου ἀπό τούς Σεβ. Χίου κ. Στέφανον καί Εὐρίπου κ. 'Ιουστίνον.

Τήν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τήν Θεία Λειτουργία καί ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον.

Στήν φωτογραφία ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος. Ἐπίσης διακρίνονται ὁ ἀρχιμ. Γερωντίος Λουδάρος καί ὁ πρῶν βουλευτῆς κ. 'Ηλίας Βουγιουκλάκης.

● Τήν ἴδιαν ἡμέραν πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Περιστερίου. Τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων προεξῆρχε ὁ Σεβ. 'Αχαΐας κ. Καλλίνικος.

● Στις 24 Αὐγούστου πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός 'Αγίου Κοσμᾶ 'Αμφιάλης. Εἰς τόν ἑσπερινόν καί τήν Λιτανεία χοροστάτησε ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

● Στις 27 Αὐγούστου πανηγύρισε ὁ 'Ιερός Ναός 'Αγίου Φανουρίου Γλυφάδας. Τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων προεξῆρχε ὁ Σεβ. Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. 'Ιουστίνος.

● Τήν ἴδιαν ἡμέραν πανηγύρισε καί ὁ 'Ιερός Ναός 'Αγίου Φανουρίου Κορωπίου. Στις ἑορταστικές ἐκδηλώσεις προεξῆρχε ὁ Σεβ. Χίου κ. Στέφανος.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ὁ κ. Χριστόδουλος

Ἡ ἀνάδειξη τοῦ κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, ὡς Ἀρχιεπισκόπου τῆς κρατικῆς ἐκκλησίας τῶν καινοτόμων δὲν μᾶς ἀφορᾷ. Ἐνδιαφέρει ὅσους τὸν ἀκολουθοῦν.

Συνεπῶς δὲν μᾶς ἀπασχολεῖ τὸ τί κάνει καὶ τί λέει, τὸ ἄτομο αὐτό, ὅταν δὲν ἀναφέρεται σὲ θέματα Ὀρθοδοξίας ἢ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐκανε ὅμως τὸ λάθος, μέσα στην λογοδιάρροιά του, νὰ εἰπῇ μερικές κουβέντες, χωρὶς προηγουμένως νὰ τίς σκεφθῇ, κατὰ τὰ εἰωθότα. Καὶ εἶπε, πὼς ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, πού ἀκολουθοῦμε τὸ ἀπ' αἰῶνες ἐν χρήσει στὴν Ἐκκλησία Παλαιὸ Ἡμερολόγιο εἴμαστε "σχισματικοί"! Πὼς, πρέπει νὰ μετανοήσουμε"! Πὼς, πρέπει νὰ προσέλθουν γονυπετεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς μας νὰ τοὺς ἀναχειροτονήσῃ! Αὐτά, τόλμησε νὰ εἰπῇ!

Ἡ «τακτική» τοῦ κ. Χριστοδούλου!

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γράφει κάπου ὅτι οἱ πόρνες φωνάζουν τίς τίμιες γυναῖκες " πόρνες" γιὰ νὰ καλύψουν ἐτσι τὴν ντροπὴ τους!

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ κ. Χριστόδουλος! Ἀποκαλεῖ τοὺς πραγματικούς Ὀρθόδοξους "σχισματικούς" γιὰ ν' ἀποσείδει τίς εὐθύνες τῆς "ἐκκλησίας" του, πού τὸ 1924 ἀποσχίσθηκε ἀπ' τὸ σῶμα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ ἐξακολούθησε ν' ἀπορρίπτει κάθε ἀλλαγὴ καὶ καινοτομία, ὅπως τὸ φράγκικο ἡμερολόγιο, πού οἱ ὁμόφρονες του ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιβάλλουν, σύμφωνα μὲ τὰ κελεύσματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ κι' ἄλλων σκοτεινῶν δυνάμεων!

Ἐμεῖς δὲν θὰ ρωτήσουμε τὸν κ. Χριστόδουλο, ἀλλὰ ἓνα μικρὸ "παιδάκι" νὰ μᾶς εἰπῇ: Ποιὸς εἶναι σχισματικός, αὐτός πού δὲν ἀλλάζει τίποτε στὴν πίστη του, οὔτε προσθέτει οὔτε ἀφαιρεῖ, ἀλλ' ἐξακολουθῇ νὰ δέχεται ὅ,τι παρέλαβε ἡ Ἐκκλησία, ἢ αὐτός πού ἀνατρέπει τὰ πάντα;

Νά εἶναι σίγουρος ὁ κ. Χριστόδουλος, ὅτι τὸ μικρὸ «παιδάκι» πού τόσο τὸ «πάει» (!) ὅπως τὸν ἀκούσαμε νὰ λέει, θά τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ σχισματικός! Κι' ἐμεῖς, θὰ προσθέσουμε καὶ αἰρετικός! Αὐτός, πού ἔχει ἀνάγκη μετανοίας!

Γιατί;

Κι' ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά μᾶς καλεῖ ὁ κ. Χριστόδουλος νὰ μετανοήσουμε!

Γιατί;

Ἐπειδὴ, ἀρνηθήκαμε νὰ νοθεύσουμε τὴν πίστη μας μέ καινοτομίες, πλάνες καὶ κακοδοξίες;

Ἐπειδὴ ἀρνηθήκαμε νὰ φραγκέψουμε, ὅπως διαμαρτύρονταν οἱ ἀείμνηστοι πατέρες μας τὸ 1924, ὅταν ὁ ἀθεόφοβος μασῶνος ἐκεῖνος προκάτοχος στὴν κακοδοξία τοῦ κ. Χριστοδούλου, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἄλλαξε τὸ ἡμερολόγιο;

Ἐπειδὴ, ἀρνηθήκαμε νὰ ἀνταλλάξουμε τὴν Ὀρθόδοξη πίστη μας μέ τὴν αἵρεση;

Ἐ, ὄχι δά, κ. Χριστόδουλε!

Τέτοια, «μετάνοια» οὔτε ὁ διάβολος δὲν σκέφθηκε ποτέ ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ κανέναν Ὀρθόδοξο!

Ἡ ἱερωσύνη μας

Μόνιμα, στό στόχαστρο τῶν Νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων εἶναι ἡ ἱερωσύνη τῆς Ἐκκλησίας μας!

Κι' ἐδῶ, μᾶς θυμίζουν τὴν λαϊκὴ παροιμία: «φωνάζει ὁ κλέφτης, νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης»!

Δηλαδή, αὐτά πού ἔπρεπε νὰ λέμε ἐμεῖς στό κ. Χριστόδουλο καὶ τοὺς συναδέλφους του, σπεύδει νὰ προλάβει καὶ τὰ λέει αὐτός γιὰ μᾶς!

Γιατί, ἂν κάποιοι δὲν ἔχουν κανονικὴ καὶ ἐγκυρὴ ἱερωσύνη εἶναι οἱ κακοδόξοι «ἀρχιερεῖς» τῆς κρατικοδίατης Ἐκκλησίας! Ἐμεῖς, βέβαια, ἀποφεύγουμε νὰ τονίσουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, γιὰ τὸ ζήτημα δὲν μᾶς ἀφορᾷ. Ἀφορᾷ τοὺς ἴδιους καὶ τοὺς ὁπαδούς τους, πού πρέπει νὰ ψάξουν γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἢ μὴ, ἱερωσύνης στοὺς ποιμένες τους!

Ἐπειδὴ ὅμως, τίθεται τὸ θέμα τοὺς πληροφοροῦμε, πὼς ἡ «Ἀποστολικὴ Διαδοχή», ὅταν κάποιοι κακοδοξήσουν κι' ἀποκοποῦν ἀπ' τὴν Ἐκκλησία, διακόπτεται!

Καὶ οἱ καινοτόμοι Νεοημερολογίτες ἱεράρχες ὄχι μόνον ἀπεκόπησαν ἀπ' τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καὶ 1593, ἀλλὰ κατέστησαν ἡδὴ καὶ αἰρετικοί, λόγῳ τοῦ οἰκουμενισμοῦ τους, καὶ ὄχι μόνον!

Ποῦ, λοιπόν, ὑπάρχει ἡ ἱερωσύνη τους μέσα στίς αἱρέσεις τους καὶ τὸ σχίσμα τους;

Καὶ τολμοῦν ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, νὰ διακηρύττουν πὼς δέχονται νὰ «ἀναχειροτονήσουν» τοὺς ἐπισκόπους μας!

Ὁρισμένως, δὲν εἶναι στά καλά τους οἱ ἄνθρωποι!

Γλώσσα λανθάνουσα

Δὲν ξέρουμε ἂν οἱ καινοτόμοι ἀθέλητα ἢ ὄχι, μιλοῦν γιὰ «ἀναχειροτονίες» μας.

Ἄν χρησιμοποιοῦν τὸν ὄρο, χωρὶς ἐπίγνωση τοῦ περιεχομένου του, ἔχουν κάποιο ελαφρυντικό.

Ἄν ὅμως πιστεύουν πὼς κύριολεκτοῦν, ὁμολογοῦν τὸ πόσο «μεσάνυχτα» ἔχουν ἀπὸ τοὺς ἱερούς Κανόνες καὶ τὴν Δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ πόσο μᾶς... δικαιώνουν! Διότι, «ἀναχειροτονία» σημαίνει πὼς τελεῖται δευτέρῃ

χειροτονία στὸν ἴδιο βαθμό, καίτοι προηγήθηκε πρώτη ἐγκυρη καὶ κανονική. Γιατί ἂν ἡ πρώτη χειροτονία ἦταν ἄκυρη καὶ ἀνυπόστατη, τότε ἔπρεπε νὰ μιλάνε γιὰ «χειροτονία» κι' ὄχι γιὰ «ἀναχειροτονία»!

Καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καθαιροῦν ὄσους «ἀναχειροτονοῦν», ἄσχετα ἂν πῆραν μερικά ἑκατομμύρια δολλάρια ἢ ὄχι, κι' ὄσους ἀναχειροτονοῦνται!

Ἄλλ' αὐτὰ εἶναι «ψιλὰ γράμματα» γιὰ τοὺς καινοτόμους!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Σεβ. Ἱεράρχες μας, οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν γιὰ ὁποιαδήποτε ἐκδήλωση (ἑορτή, πανήγυρι, χειροτονία, κ.λ.π.) λαμβάνει χώρα στὸ χωρὸ τους, προκειμένου νὰ δημοσιεύομεν σχετικά στὰ περιοδικὰ τῆς Ἐκκλησίας μας «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ελλάδος» καὶ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» στὴ στήλη «Ἐκκλησιαστικά Χρονικά».

Ἰδιαίτερα παρακαλοῦμε νὰ στέλνονται φωτογραφίες. Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ὑλικό γιὰ δημοσίευση (φωτογραφίες, εἰδήσεις κ.λ.π.) νὰ ἀναγράφουν ἐκτός ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τους (ὄνοματεπώνυμο, ἐπάγγελμα, διεύθυνση), ἀπαραιτήτως καὶ τὸ τηλέφωνό τους γιὰ εὐκολὴ ἐπικοινωνία, γιὰ διευκρινίσεις.

Οἱ ἐπιστολὲς ν' ἀπευθύνονται στὸν διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ:

Ἱερομ. Γρηγόριον Μαρκόπουλον
Ἱερά Μονὴ Αγ. Σκέπης. Ἁγίου Στέφανον
145 - 65 ΑΘΗΝΑΣ

Διαβάζετε καὶ διαδίδετε τὰ περιοδικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας μας
«ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Καὶ
«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Σ' αὐτὰ θὰ ἐνημερωθῇτε γιὰ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ Ὁρθοδοξία.
Εἶναι χρέος κάθε Ὁρθοδόξου πιστοῦ ἡ ἐνημέρωσή αὐτή.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(τοῦ παλαίου Ἡμερολογίου)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

« ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ »
Ὁδὸς Κάνιγγος 32 τ.κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. :38 28 280 & 38 47 365

ΕΚΔΟΤΗΣ

+ Ὁ Ἀρχαῖος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

+ Ὁ Ἀρχαῖος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἀρχιμ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΑΝΙΩΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ἱερομ. Γρηγόριος Μαρκόπουλος

Συντάσσεται ἀπὸ Ἐπιτροπὴ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΪ :

Ἱερομ. Γρηγόριον Μαρκόπουλον

Ἱερά Μονὴ Ἀγίας Σκέπης

Ἁγίου Στέφανον Ἀττικῆς

145-65 ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ δραχ. 1500

Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 50

Τιμὴ φύλλου δραχ. 100

Συνδρομὲς καὶ ἐμβάσματα
ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα :

Περιοδικόν « Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας »
Ὁδὸς Κάνιγγος 32, τ.κ. 106.82 ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν εὐθύνην τῶν ἀπόψεων τῶν ἐνυπογράφων ἄρθρων
φέρουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον οἱ συγγραφεῖς τῶν
καὶ ὄχι ἡ Διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ :

ΠΑΛΛΗΣ ΤΗΛ.6219 038